

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
29

ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κι' ὁ ἀράπη; τοὺς λέει :
" Ἄν ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν κάνει ἐκεῖνο πού πρέπει, τότε
νὰ τὴν χαρίσετε σὲ μένα. Ἄφου πεινάω ἐγὼ γιατί νὰ
τὴν φᾶνε τὰ λιοντάρια.

ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ

ΜΙΑ ΠΙΡΟΓΑ* ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

Μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας ἄς πετάξουμε τώρα μακριά. Πέρα ἐκεῖ στο μεγάλο ποτάμι πού χωρίζει σὰ δυὸ τὴν ἀπέραντη ἄγρια καὶ παρθένα ζούγκλα...

*Πρωτόγονη βάρκα τῶν ἰθαγενῶν μὲ κουπιά.

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Εἶναι μεσάνυχτα...

Ὁ οὐρανὸς κατὰμαυρος καὶ συνεφιασμένος!

Βαθὺ κι' ἀπόλυτο σκοτάδι στὴ Ζούγκλα. Καὶ πιο πολὺ κάτω ἀπ' τὰ πυκνὰ κλαδιὰ τῶν αἰωνοβίων καὶ γιγαντιαίων δέντρων...

Εἴτε ἀνοιχτά, εἴτε κλειστά
ἔχετε τὰ μάτια σας, τὸ ἴδιο
βλέπετε.

Δὲν θέλω νὰ σᾶς διηγηθῶ
τὰ συνταρακτικὰ γεγονότα
ποὺ θὰ συμβοῦν. Καλύτερα εἶ-
ναι νὰ τὰ παρακολουθήσετε οἱ
ἴδιοι νὰ γίνωνται μπροστὰ στὰ
μάτια καὶ στ' αὐτιά σας...

Μισοκλείετε λοιπὸν τὰ βλέ-
φαρά σας γιὰ νὰ διακρίνετε
καλύτερα στὸ φοβερὸ αὐτὸ
σκοτάδι...

.....

Βρισκόμαστε — ὅπως νοιώθε-
τε ἀπ' τὸ θόρυβο τῶν νερῶν
ποὺ ἀκοῦτε — κοντὰ στὸ με-
γάλο αὐτὸ ποτάμι τῆς Ζούγ-
κλας.

Καὶ νά: "Αν μπορούσατε
νὰ διακρίνετε, θὰ ξεχωρίζα-
τε τὴ σκοτεινὴ σιλουέττα μιᾶς
πιρόγας ποὺ γλυστράει σχε-
δὸν ἀθόρυβα στὰ νερά τοῦ
ποταμιοῦ.

Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς
καὶ ἡ πλώρη τῆς φθάνει στὴν
ὄχθη καὶ χτυπάει ἀνάλαφρα
σ' αὐτήν.

Τέσσερες ἀνθρωποὶ πηδοῦν
σβέλτοι ἔξω...

Πρῶτος ἓνας μεγαλόσωμος
μαῦρος ἰθαγενής. Τὸν ἀκολου-
θοῦν δυὸ λευκοὶ ὀπλισμένοι
ἄνδρες, ντυμένοι σὰν ἐξερευνη-
τὲς ἢ κυνηγοὶ ἄγριων θηριῶν..

Τελευταία θγαίνει στὴ χορ-
ταριάσμενη ὄχθη μιὰ γυναῖκα
Εἶναι λευκὴ ξανθειὰ κοπέλλα
ἀφάνταστα ὁμορφῇ,! Φοράει
ἀνδρικό μακρὺ παντελόνι, ψη-
λὲς δερματένιες μπότες. Μοιά-
ζει κι αὐτὴ σὰν ἐξερευνήτρια.

"Ὅχι ὁμως καὶ σὰν κυνηγός.
Γιατὶ εἶναι ἐντελῶς ἀοπλη: Οὐ-
τε πιστόλι οὔτε μαχαίρι βρί-
σκονται στὴ ζώνη τῆς.

Ὁ γιγαντόσωμος ἀράκης,
ποὺ ἀπ' τὸν ὧμο του κρέμεται
ἓνα βραχύκανο ὅπλο κόβει
γρήγορα μὲ τὸ μαχαίρι τοῦ ἑ-
να χοντρὸ γερὸ χορτόσχοινο.
Καὶ ψάχνοντας δένει μὲ αὐτὸ
τὴν πρῶτόγονη βάρκα στὸν
πιὸ κοντινὸ κορμὸ δέντρου.

"Ὑστερα ξαναπηδάει μέσα
στὴν πιρόγα καὶ φαίνεται πῶς
κάτι ψάχνει νὰ βρῇ. "Ὅμως τὸ
βαθὺ σκοτάδι δὲν τὸν βοηθάει
καθόλου στὶς προσπάθειές
του...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΣΧΕΔΙΟ

Τέλος καὶ κάνοντας μάτια
τὰ δάχτυλά του, καταφέρνει
μὲ τὴν ἀφή ν' ἀνακαλύψῃ ἐκεῖ
νο ποὺ ζητάει: Εἶναι μιὰ μπου-
κάλα κονιάκ.

Πηδάει πάλι ἔξω ἀπὸ τὴ
βάρκα καὶ πλησιάζοντας τοὺς
δυὸ λευκοὺς ποὺ ἔχουν ξα-
πλώσει πάνω στὸ παχνὶ ὑγρὸ
γρασίδι, τοὺς τὴ δίνει.

Πλάϊ τους βρίσκεται κ' ἡ πα-
νέμορφη ξανθειὰ κοπέλλα.

Τὸ στόμιο τῆς μπουκιάς
πηγαίνει ἔρχεται μερικὲς φορὲς
στὰ χεῖλιά τῶν διὸ ἀγνωστων
λευκῶν. Ἡ ὑγρασία ἔχει πε-
ρουνιάσει καὶ τὰ κόκκαλά
τοὺς ἀκόμα. Μονάχα τὸ οἶνό-
πνευμα θὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς
συνεφέρῃ!...

Στὴν κοπέλλα ποὺ βρίσκε-
ται πλάϊ τοὺς δὲν προσφέρουν
νὰ πιῇ. Μὰ οὔτε φαίνονται νὰ

της δίνουν και καμμιά σημασία. Λές και δέν βρίσκεται μαζί τους!... Λές και δέν υπάρχε εκεί!...

Τὸ κονιάκ λύνει σιγά - σιγά τὶς μουδιασμένες γλῶσσες τῶν παράξενων λευκῶν.

— Ἐπὶ τέλους Στήθ, λέει σὲ μιὰ στιγμή ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Τώρα πού περάσαμε αὐτὸ τὸ καταραμένο ποτάμι μὲ τοὺς κροκόδειλους βρισκόμαστε πιά στὸ βασίλειο τοῦ Ταρζάν. Ἔτσι, μπορούμε νάμαστε βέβαιοι πὼς τὸ πολῦτιμο γυάλινο χταπόδι θὰ γίνη δικό μας!...

Ὁ δεύτερος λευκὸς τοῦ ἀποκρίνεται:

— Ἐμεῖς, ἀγαπητὲ Μπίλλυ, θὰ κάνουμε ὅ,τι μπορούμε!... Μὰ γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ σχέδιό μας χρειάζεται πονηριά! Καὶ μεγάλη πονηριά μάλιστα!... Ἡ Ράντα πρέπει νὰ φανῇ ἔξυπνη! Ἔτσι δέν εἶναι;

Ὁ Στήθ ἀνάθει τὸ τσιμπούκι του:

— Χμμ, κάνει βγάζοντας ἕνα σύννεφο καπνοῦ ἀπ' τὰ ρουθούνια. Δέν πιστεύω νὰ τὴν κουβαλήσαμε ἀπὸ τὴν Ἀμερική γιὰ νὰ μᾶς τὰ κάνῃ θάλασσα!... Ἄν δέν φερθῇ

Ὁ οὐρανὸς τῆς Ζούγκλας εἶναι κατὰμαυρος ἀπὸ σύννεφα. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ ξεσπάσῃ μεγάλη μπόρα καὶ νεροποντή.

ὅπως πρέπει νὰ φερθῇ ἐδῶ στὴ Ζούγκλα θ' ἀφήσῃ τὰ κόκαλά της!...

— Χά, χά, χά! καγχάζει ὁ Μπίλλυ.

Καὶ προσθέτει μὲ σαδισμό:

— Ἐκτὸς ἂν τὰ πεινασμένα θηριὰ φᾶνε καὶ τὰ κοκκαλᾶκια της!...

Ἡ ἄμοιρη λευκὴ κοπέλλα πού τοὺς ἀκούει, τρέμει σύγκορμη!...

Ὁ Μπούρ, ὁ γιγαντόσωμος ἀράπης πού στέκει παράμερα καὶ παρακολουθεῖ τὴ συζήτησί τους, φαίνεται ξύπνιος ἄνθρωπος. Σίγουρα θά'χη ζήσει πολλὰ χρόνια ἀνάμεσα σὲ λευκοὺς. Τὸ πὼς κρατάει ντουφέκι εἶναι κι αὐτὸ μιὰ ἀπόδειξι τοῦ... πολιτισμοῦ του!

Ἔτσι, θέλοντας κι αὐτὸς νὰ φοβήσῃ τὴ δυστυχισμένη νέα γυναίκα, λέει στοὺς δυὸ ἄνδρες:

— Θέλω κ' ἐγὼ νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ χάρι, Ἀφεντάδες μου: Ἄν ἡ κοπέλλα αὐτὴ δὲν φερθῇ καλὰ νὰ τὴν χαρίσετε σ' ἐμένα...

Καὶ παρασταίνοντας τὸν ἄνθρωποφάγο τάχα, προσθέτει:

— Ἀφοῦ πεινάω ἐγώ, κρίμα δὲν εἶναι νὰ τὴ φᾶνε τὰ λιοντάρια;

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΘΕΡΙΩΝ

Ἡ ὁμορφὴ ξανθοειὰ Ράντα ἀκούει τὰ λόγια τοῦ τρομεροῦ ἀράπη καὶ ξεσπάει σὲ λυγμούς...

Ξαφνικὰ δμῶς καὶ πρὶν

προλάβουν νὰ τὴ συγκρατήσουν, πετιέται ὀρθὴ καὶ τρέχοντας, ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ, χάνεται στὴν πυκνὴ καὶ σκοτεινὴ Ζούγκλα.

Οἱ δυὸ λευκοὶ κι ὁ ἀράπης σηκώνονται ἀμέσως καὶ τρέχουν ξωπίσω τῆς σὰν τρελλοί. Ἄν τὴν χάσουν εἶναι χαμένοι!...

Μὰ ἡ ἄμοιρη στέκεται ἄτυχη!... Σίγουρα θὰ κατάφερονε νὰ τοὺς ξεφύγῃ ἂν ἓνα σπᾶ σμένο κλαδὶ δέντρου δὲν τύχαινε μπροστὰ της...

Τὰ πόδια τῆς μπερδεύονται σ' αὐτὸ καθὼς τρέχει, καὶ γκρεμοτσακίζεται βαρεῖα κάτω.

— Ἀα! βγάζει μιὰ τρομαγμένοι φωνὴ πού τὴν ἀκοῦνε οἱ διῶκτες τῆς καὶ προσανατολίζονται στοὺς σκοτάδι.

Σὲ λίγες σιγμὲς βρίσκονται κοντὰ τῆς καὶ τὴ σηκώνουν. Ὑστερα μὲ βάντσες κλωτσιὰς καὶ σπρωξιὰς τὴν ξαναγυρίζουν πίσω.

Ὁ Στῆβ κι ὁ Μπίλλυ ἔχουν ἄγρια κι ἀπαίσια πρόσωπα. Μοιάζουν μ' ἐγκληματίες, μὲ κακούργους.

Ὁ Μπίλλυ καταφέρνει νὰ συγκρατήσῃ τὸν θανατερό θυμὸ του. Καὶ προσπαθώντας νὰ χαμογελάσῃ καλόκαρδα, λέει στὴ λευκὴ Κόρη:

— ὦ, μὰ δὲν ἤξερα πὼς εἶσαι τόσο κουτὴ, καλὴ μου Ράντα!... Ἐφυγες γιὰ νὰ σωθῇς ἀπὸ ἐμᾶς πού σὲ ἀγαπᾶμε καὶ σὲ προστατεύουμε. Καὶ δὲν σκέφτηκες πὼς μόλις ξεμάκραινες λιγάκι — ἔτσι ἄ-

οπλη πού είσαι — θά σέ σπαράζανε τὰ πεινασμένα θειριά!

Ἡ δυστυχισμένη νέα τὸν κυττάζει μὲ ἀφάναστο μῖσος καὶ μουρμουρίζει:

— Καλύτερα στὰ δόντια τῶν θειριῶν, παρὰ στὰ χέρια τὰ δικά σας δολοφόνοι!...

Ὁ Στήθ πού τὴν ἀκούει καγχάζει:

— Χά, χά, χά!... Ἀμ' δὲν εἶναι μονάχα τὰ πεινασμένα θειριά, μικρούλα μου... Εἶναι κ' οἱ ἀρσενικοὶ γορίλλες! Ἀλλοίμονο νὰ πέσης στὰ χέρια τους!... Κάτι ἄμορφες κοπέλλες σὰν κ' ἐσένα δὲν τίς σπαράζουνε βέβαια... Μὰ τίς παίρνουν στὶς φωληγές τους γιὰ πάντα!... Καὶ τίς κάνουν συντρόφισσές τους! Κατάλαβες; Τί προτιμᾷς λοιπόν; Τὴ συντροφιά τῆ δικῆ μας, ἢ τὴν ἀγκαλιά κανενὸς τέτοιου τερατόμορφου καὶ βρωμεροῦ γορίλλας;

Ἡ Ράντα συμμαζεύεται νοιώθοντας τρόπον καὶ φρίκη στὰ λόγια του. Λέξι δὲν θγάζει τώρα ἀπ' τὸ στόμα!

Ἡ μπουκάλα μὲ τὸ κονιάκ φέρνει μιὰ θόλτα ἀκόμα στὰ στόματα τῶν δυὸ ἀπαίσιων λευκῶν.

Ὁ γιγαντώσωμος κι ἀντάξιός τους ἀράπης ρωτάει τὸν Μπίλλυ:

— Ἀλήθεια, Ἀφέντη μου... Δέχτηκα — μὲ τὸ ἀζημείωτον βέβαια — νὰ σᾶς βοηθήσω... Σᾶς βοήθησα νὰ περάσετε τὸ μεγάλο ποτάμι χωρὶς νὰ πέσετε στὰ σαγόνια τῶν κροκόδειλων καὶ φτάσαμ' ἐδῶ στὴν

περιοχὴ τοῦ Ταρζάν... Ὁμῶς, ἀκόμα δὲν ξέρω τίποτα γιὰ τοὺς σκοπούς σας... Τί ζητᾶμε ἐδῶ; Τί ἤρθαμε νὰ κάνουμε; Τί εἶναι αὐτὸ τὸ γυᾶλινο χταπόδι πού ἀκούω ὀλοένα νὰ λέτε;

Ὁ Μπίλλυ τοῦ ἀποκρίνεται μὲ κρεμασμένο ἀπ' τὰ χεῖλια του τὸ τσιμπούκι:

— Εἶσαι καλὸς καὶ πιστὸς φίλος Μπούρ καὶ θά σοῦ τὰ πῶ ὅλα!... Ἀκουσε λοιπὸν γιὰ νὰ μάθης κ' ἐσύ...

Κι' ἀρχίζει νὰ διηγίεται:

Ο ΜΑΓΟΣ ΝΤΕΡ - ΑΧΜΑΝ

— Κάπου ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴ Ζούγκλα ὑπάρχει ἀπὸ αἰῶνες μι κρυφὴ τρύπα τῆς γῆς... Ἕνα παράξενο θαθὺ λαγούμι...

»Στὴν υπόγεια αὐτὴ καταπακτὴ ζοῦσε κάποτε ἕνας φοβερός καὶ τρομερὸς μάγος : Ὁ Ντέρ - Ἀχμάν!...

.....

Μὰ ἡ διήγησι τοῦ λευκοῦ καὶ κούργου κρατάει πολὺ... Καλύτερα νὰ σᾶς τὰ πῶ ἐγὼ σύντομα καὶ μὲ ὅσο γίνεται πὺλ λίγα λόγια:

Ὁ Μπίλλυ κι' ὁ Στήθ εἶναι ἀδελφια!... Γνωστοὶ κακοποιοὶ καὶ οἱ δυὸ στὸν ὑπόκοσμο τῆς Νέας Ὑόρκης... Ἀνοιγαν τίς νύχτες μὲ ἀντικλεῖ δια τίς πόρτες τῶν σπιτιῶν κ' ἔμπαιναν κρυφὰ μέσα...

Ἦταν ὅμως κ' ἐξυπνοὶ καὶ πονηροί... Δούλευαν πάντα

μέ μεγάλη προσοχή κ' ἔπαιρναν ὅλες τὶς προφυλάξεις ποὺ ἔπρεπε νὰ παίρνουν. . . "Ἐτσι, ποτὲ δὲν μπόρεσε ἡ Ἀστυνομία νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ τοὺς θάλῃ στὸ χέρι. . .

Κάποτε μπαίνουν τὰ μεσάνυχτα σὲ μιὰ μεγάλη πολυκατοικία. Σὲ κάποιον ἀπὸ τὰ διαμερίσματα τῆς μένει ἕνας πλούσιος ἔμπορος δαμαντικῶν. . .

"Ὅμως μιὰ ἀπὸ τὶς ὑπηρέτριες τοὺς ἀκούει καὶ ξυπνάει. Ἀρχίζει τὰ τρομαγμένα ξεφωγητὰ κι ὁλόκληρο τὸ κτίριο ἀναστατώνεται. . .

Ξυπνάει κάτω κι ὁ θυρωρὸς καὶ κλειδαμπάρωνει τὴ μεγάλη κεντρικὴ πόρτα τῆς πολυκατοικίας καὶ τὴν ἔξοδο ὑπηρεσίας.

Ἀμέσως τηλεφωνεῖ καὶ στὴν Ἀστυνομία.

Οἱ δυὸ κλέφτες εἶναι ἀδυνατο πιά νὰ ξεφύγουν.

"Ἐτσι, καὶ στὴν ἀπελπισίαν τους, καθὼς ἀνεβοκατεβαίνουν ἀλσφιασμένοι τὶς σκάλες τοῦ μεγάρου, σπρώχνουν στὴν τύχη μιὰ ἀπ' τὶς τόσες καὶ τόσες πόρτες. . . Τὴ βρίσκουν ἀνοιχτὴ καὶ μπαίνουν στὸ ἀπλὸ διαμέρισμα ἑνὸς γέρου ἱεραπόστολου. . .

— Ποιοὶ εἴσαστε 'σεῖς; τοὺς ρωτᾷ παραξενεμένος. Τί ζητᾶτε ἐδῶ;

Τὰ δυὸ ἀδελφία πέφτουν στὰ πόδια του, τοῦ λένε τὴν ἀλήθεια καὶ τὸν ἱκετεύουν νὰ τοὺς λυπηθῇ καὶ νὰ τοὺς σώσῃ. . .

Ὁ σεβάσμιος γέροντας εἶναι ἕνας πραγματικὰ ἅγιος ἄν

θρώπος. Τοὺς κρύβει γρήγορα κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του κι ἀνοίγει τὴν πόρτα στοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ στὸ μεταξύ ἔχουν φθάσει καὶ κάνουν ἔρευναν σὰ διαμερίσματα.

— Μήπως μπήκαν ἐδῶ δύο κακοποιοί; ρωτᾶνε τὸν ἱεραπόστολο.

Ὁ ἀγαθὸς γέροντας γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἀμαρτωλοὺς στὸν ἴσιο δρόμο τοῦ Θεοῦ, τοὺς κρύβει τὴν ἀλήθεια:

— "Ὅχι τέκνα μου, λέει στοὺς ἀστυνομικοὺς. Κανένας ξένος δὲν μπήκε ἀπόψε στὸ διαμέρισμά μου. . . Ἡ πόρτα ἦταν κλειδαμπαρωμένη κ' ἐγὼ ξύπνιος καὶ διάβαζα τὴν Ἀγία Γραφή! . . .

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Νόμου πεῖθονται στὰ λόγια του καὶ φεύγουν χωρὶς νὰ ψάξουν. . . Ἐνας ἱεραπόστολος δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ λήψῃ ψέμματα! . . .

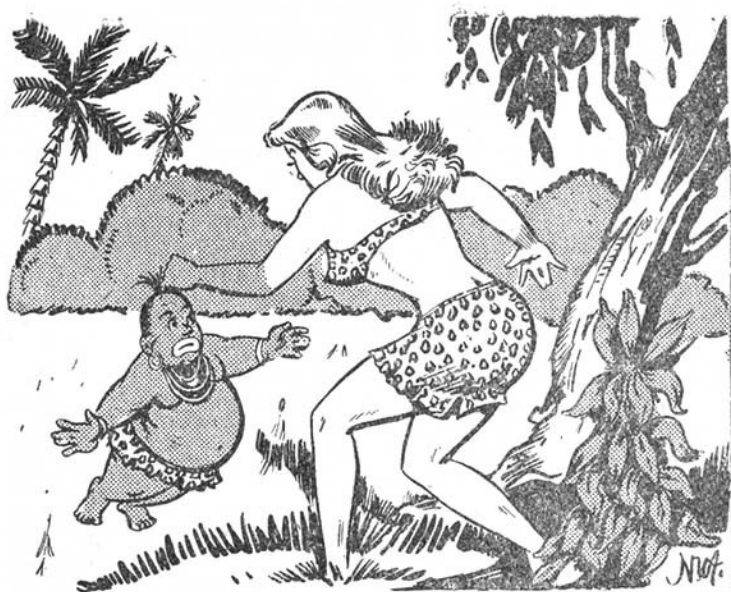
ΧΑΜΕΝΑ ΛΟΓΙΑ

Ὁ Μπίλλυ κι ὁ Στήβ ἔχουν σωθῇ κι αὐτὴ τὴ φορά ἀπ' τὰ χέρια τῆς Ἀστυνομίας κι ἀπ' τὴ δίκαιη τιμωρία τοῦ Νόμου!

Βγαίνουν ἀπὸ τὴν κρυψὼνα τους, κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ φιλᾶνε δακρυσμένοι τὰ πόδια τοῦ καλοῦ γέροντα γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν.

Ἐκεῖνος ἀποτραβιέται καὶ τοὺς λέει:

— "Ὅχι, τέκνα μου! . . . Ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος. Τὸν μεγάλο καὶ παντοδύναμο Θεὸ

Ἡ ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας ἀρπάζει τὴν Χρυσεὺ ἀπ' τὸ καυμικὸ τσουλούφι κ' ἐτοιμάζεται νὰ τὴν χειροτονήσῃ. Ἐαφνικὰ ὅμως . . .

τῆς ἀγάπης νὰ εὐχαριστήσετε... Κι ὄχι μὲ δάκρυα καὶ δουλόπρεπα φερσίματα. Μὰ μὲ μετάνοια καὶ καλὲς πράξεις. .

Καὶ συνεχίζοντας τοὺς συμβουλεύει νὰ μποῦνε στὸν ἴσιο δρόμο τῆς ἀρετῆς:

— Τὰ διαμάντια πού ἤρθατε ν' ἀρπάζετε ἀπὸ τὸν ἔμπορο, δὲν ἔχουν καμμιά ἀξία μπροστὰ στὴν ἀγάπη καὶ στὴν καλωσύνη!... Αὐτὰ εἶναι τὰ δύο μεγάλα κι ἀτίμητα διαμάντια τῆς Ζωῆς!... Πιὸ μεγάλα κι ἀπ' αὐτά, πού ἦταν φτιαγμένο τὸ ἱερό «Γυάλινο

Χταπόδι» τοῦ τρομεροῦ μάγου τῆς Ζούγκλας...

Καὶ μὲ τὴ βαθεῖα κι ἤρεμη φωνή του, τοὺς ἐξηγεῖ:

— Κάποτε, σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ταξίδια πού εἶχα κάνει στὴν Ἀφρικανικὴ Ζούγκλα, ἔτυχε νὰ γνωρίσω κάποιον παρὰ ξένο γέροντα ἰθαγενῆ. Λεγόταν Ντέρ - Ἀχμάν κ' ἦταν ἓνας κακὸς κι ἀπαίσιος μάγος...

»Ὁ φοβερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, τέκνα μου, ζοῦσε σὰν φαρμακερὸ φίδι σὲ μιὰ βαθεῖα σκοτεινὴ τρύπα τῆς γῆς...

Στην κατοχή του είχε ένα μεγάλο γυάλινο χταπόδι, πού αυτό, όπως έλεγε, του χάριζε τη μαγική δύναμι γιά νά μπορῇ νά κάνῃ τὸ κακό!...

»Τὸ χταπόδι ἐκεῖνο ἦταν φτιαγμένο ὁλόκληρο ἀπὸ ἀμέτρητες καὶ μεγάλες διαμαντοπετρες! Ἦταν περασμένες σὲ μεταξωτὴ κλωστή, πρῶτα τὰ πιὸ μεγάλα διαμάντια καὶ σιγά - σιγά τὰ πιὸ μικρά... Ἔτσι εἶχαν σχηματισθῇ τὰ ὀχτὼ ποδάρια τοῦ ἱεροῦ Χταποδιοῦ.

»Ὅσο γιά τὴν «κατσούλα» του, αὐτὴ εἶχε σκαλιστῇ σ' ἓνα τεράστιο διαμάντι πού ὁμοίό του δὲν ὑπάρχει σὲ ὁλόκληρο τὸν Κόσμο!...

Ὁ σεβάσμιος κι ἅγιος γέροντας σταματᾷ γιά λίγο νά ξεποστᾷσουν τὰ στήθεια του. Τοῦ κάνει μεγάλο κόπο νά μιλήῃ τόσο πολὺ...

«Υστερ' ἀπὸ λίγο ὅμως, συνεχίζει:

— Ὁ μέγας Θεὸς μοῦ εἰχε δώσει τότε ἡ δύναμι καὶ τὴν ἀντοχὴ νά κατεβαίνω συχνὰ στὴ σκοτεινὴ καὶ θρωμερὴ τρύπα πού ζοῦσε ὁ ἁματωλὸς Ντὲρ - Ἀχμάν... Καὶ νὰ τοῦ λέω καὶ νὰ τοῦ ξαναλέω τὰ θεῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ!

»Ἔτσι, καὶ μὲ τὸν καιρὸ κατάφερα, σιγά - σιγά, νά μαλακώσω τὴ σκληρὴ καρδιά τοῦ ἀπαίσιου κακούργου!... Μπόρεσα νά τραβήξω τὴν ψυχὴ του ἀπ' τὸ βουρκο τῆς ἁμαρτίας καὶ πλένοντάς τὴν μὲ τὸ καθάριο νερὸ τῆς μετάνοιας καὶ τῆς Ἀγάπης, νά τὸν

κάνω χριστιανό!...

Ὁ μεταμορφωμένος τότε Ντὲρ - Ἀχμάν ἀποφάσισε νά μὴ χωρίσουμε πιά ποτέ. Καὶ νά μὲ ἀκολουθήσῃ δουλεύοντας κι αὐτὸς στὸ μεγάλο κ' ἱερὸ ἔργο τῆς χριστιανωσύνης.

»Καὶ παράτησε τὰ μάγια καὶ τὰ σατανικά του σὺνεργα! Καὶ παράτησε μέσα στὴ βαθεῖα καὶ σκοτεινὴ τρύπα του κι αὐτὸ ἀκόμα τὸ ἀτίμητο διαμαντένιο χταπόδι!...

»Στάθηκε ὅμως ἄτυχος, ὁ ἄμοιρος!... Τὴ στιγμὴ πού μὲ καθαρισμένη πιά τὴν ψυχὴ του, ἄρχισε νά μὲ ἀκολουθῇ, εἶχαμε ἓνα κακὸ συναπάντημα:

»Κάποιο μεγάλο πεινασμένο λιοντάρι χύθηκε πάνω μας! Ἀρχίσαμε νά παλεύουμε ὑπερᾶνθρωπα καὶ οἱ δυὸ γιά νά γλυτώσουμε ἀπ' τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια του.

»Τίποτα ὅμως δὲν θά μπορούσαμε νά κάνουμε γιὰτὶ κ' οἱ δυὸ εἴμασταν ἄνθρωποι ἁδύναμοι καὶ κάθε ἄλλο παρά ἱκανοὶ νά τὰ βάλουμε μ' ἓνα τέτοιο ἀδάμαστο θειό...

»Ἔτσι, γρήγορα καταλάβαμε πὼς εἶχαν φτάσει πιά οἱ υστερνὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς μας...

»Νὰ ὅμως πού τὸ θέλημα τοῦ μεγάλου Θεοῦ ἦταν νά μὴ χαθοῦμε κ' οἱ δυὸ...

»Γιὰ καλὴ τύχη δική μου, κάπου ἐκεῖ κοντά, κυνηγοῦσε ζαρκάδια ἓνας ἀτρόμητος λευκὸς γίγαντας : Ὁ Ταρζάν!..

»Ἀκουσε τὶς σπαραχτικὲς φωνὲς μας καὶ τρέχοντας ἔ-

φτασε για να μᾶς βοηθήσει... Σε λίγες στιγμές, με τὸ φονικὸ μαχαίρι του, εἶχε σωριάσει νεκρὸ κάτω τὸ μανιασμένον θειό!...

»Εγὼ σώθηκα βαρειά τραυματισμένος ἀπ' τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τοῦ λιονταριοῦ... Ὅμως ὁ δυστυχισμένος Ντέρ - Ἀχμάν, ὕστερ' ἀπὸ λίγες στιγμές ξεψύχησε ἀπ' τὴν λαβωματιῆς κι ἀπ' τὴν ἀκατάσχετη αἱμορραγία τους...

Ὁ Μπίλλυ ρωτᾷ τώρα τὸν σεβάσμιο γέροντα:

— Εἶναι πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε ;

— Μὰ καμμιά εἰκοσαριά!..

— Θὰ ζῇ ἄραγε αὐτὸς ὁ λευκὸς γίγαντας; Αὐτὸς ὁ Ταρζάν, ὅπως τὸν λές!...

— Καὶ βέβαια πρέπει νὰ ζῇ... Τότε ποὺ σπάραξε τὸ λιοντάρι ἦταν πολὺ νέος!... Τὸ πολὺ - πολὺ εἰκοσι χρόνων παληκάρη!...

ΟΙ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ... ΕΥΓΝΩΜΟΝΟΥΝ

Ὁ Στήβ, ὁ ἄλλος ἀπὸ τοὺς δύο λευκοὺς, ρωτᾷ τώρα τὸν Ἱεραπόστολο:

— Ἔρχεσαι μαζί μας στὴ Ζούγκλα νὰ μᾶς δείξης ποὺ βρίσκεται αὐτὴ ἡ κρυφὴ τρύπα μετ' αὐτὸ ἀτίμητο διαμαντένιο χταπόδι;

Ὁ σεβάσμιος γέροντας παραινέεται:

— Ἔβαλες, τέκνον μου, στὸ νοῦ σου ν' ἀποκτήσης τὸ ἀμαρτωλὸ αὐτὸ κατασκευάσμα τοῦ Σατανᾶ;

—Ναί, τοῦ ἀποκρίνεται τώρα ὁ Μπίλλυ. Ἄν τὸ ἀποκτήσουμε, θὰ γίνουμε πλούσιοι καὶ θὰ μπορούμε νὰ ζοῦμε γλεντώντας καὶ μὴ δουλεύοντας!... Ἔτσι, δὲν θὰ χρειάζεται πιὰ νὰ κλέβουμε καί, θέλοντας καὶ μὴ, θὰ μπορούμε στὸν ἴσιο δρόμο τοῦ Θεοῦ!..

Ὁ ἅγιος ἄνθρωπος κουνᾷ μεθ' ἑαυτοῦ τὸ κεφάλι του:

— Λυπᾶμαι, τέκνα μου, γιατί βλέπω πὼς τὰ λόγια μου δὲν μπόρεσαν ν' ἀγγίξουν τίς ψυχές σας...

— Λοιπόν; τὸν ξαναρωτᾷ μ' ἐπιμονὴ ὁ Στήβ. Θὰ ρθῇς στὴ Ζούγκλα μαζί μας;

— Ὅχι, τοῦ ἀποκρίνεται ξερά... Πρῶτον γιατί εἶμαι πολὺ γέρος πιὰ γιὰ νὰ κάνω ἕνα τόσο μακρινὸ καὶ δύσκολο ταξίδι... Δεύτερον γιατί ὕστερ' ἀπὸ τὰ τόσα χρόνια ποὺ πέρασαν, δὲν θυμᾶμαι τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ἡ κρυφὴ τρύπα τοῦ μάγου Ντέρ - Ἀχμάν!... Καὶ τρίτον γιατί ποτὲ δὲν θὰ δεχόμουν νὰ σᾶς βοηθήσω ν' ἀποκτήσετε τὸ γυάλινο χταπόδι ποὺ εἶναι ἕνα καταραμένο ἔργο τοῦ Διαβόλου!

Ὁ Μπίλλυ μουρμουρίζει χαμογελώντας μετ' αἰσχύνης:

— Ἔ, μὰ τότε δὲν μᾶς χρειάζεται παληόγερε!...

Καὶ τραβώντας μετ' ἐλπίδος τὸ ἀστραφτερὸ μαχαίρι, τοῦ χαρίζει μ' ἕνα μονάχα χτύπημα τὸν λυτρωτὴ θάνατο!

Κι ὁ ὑπέροχος ἄνθρωπος, ποὺ πρὶν λίγο τοὺς εἶχε σώσει ἀπ' τὰ χέρια τῆς Ἀστυνομίας

καὶ τῆς Δικαιοσύνης, βγάζον-
τας ἓνα πονεμένο βογγητό,
σωριάζεται κάτω νεκρός...

Κόκκινο ἀχνιστό αἷμα ξε-
πετάγεται ἀπ' τὸ ἀριστερὸ μέ-
ρος τοῦ στήθους του. Στὸ ση-
μεῖο ἀκριβῶς τῆς καρδιάς!
Ἐκεῖ ποὺ εἶχε δεχτῇ τὴν...
ἀνταπόδωσι τῆς καλωσύνης
τοῦ ὅπ' τοὺς ἀπαίσιους κα-
κούργους.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Κι ὁ Μπίλλυ, συνεχίζει τὴν
ἀφήγησί του στὸν γιγαντώσα-
μο ἀράπη Μπούρ, τὴ σκοτει-
νὴ ἐκείνη νύχτα στὴν ὄχθη τοῦ
μεγάλου ποταμοῦ:

— Αὐτὰ μάθαμε ἀπ' τὸν κα-
λὸ ἐκείνον ἱεραπόστολο --
Θεὸς σχωρέσ' τον!...

— Καὶ γιατί τὸν σκότωσες;
ρωτᾷ ἀπορῶντας ὁ μαῦρος.

— Γιὰ νὰ κλείσῃ μιὰ γιὰ
πάντα τὸ στόμα του!... Ἦ-
ταν φλύαρος! Μποροῦσε νὰ
μιλήσῃ καὶ σὲ κανέναν ἄλλο
γιὰ τὸ ἀτίμητο αὐτὸ διαμαν-
τένιο χταπόδι ποὺ βρίσκεται
κάπου ἐδῶ στὴ Ζούγκλα!...

.....

Ἀπὸ τότε ὁ Μπίλλυ κι ὁ
Στήβ δὲν μποροῦν νὰ ἡσυχά-
σουν... Μ' ἓνα ὄνειρο καὶ μ'
ἓναν πόθο ζοῦνε κ' οἱ δύο:
Πῶς νὰ μπορέσουν νὰ πᾶνε
στὴ μακρινὴ κι ἄγρια Ζούγ-
κλα καὶ ν' ἀποκτήσουν τὸ πο-
λύτιμο γυάλινο χταπόδι!...

Σίγουρα ὁ Ταρζάν θὰ ξέρῃ
ποῦ βρίσκεται ἡ κρυφὴ τρύπα

τῆς γῆς ποὺ ζοῦσε ὁ μάγος
Ντέρ - Ἀχμάν!

Μὰ γιὰ νὰ κάνουν αὐτὸ τὸ
ταξίδι χρειάζονται λεφτά.
Καὶ πολλὰ λεφτά μάλιστα. Κι
αὐτοὶ δὲν ἔχουνε πεντάρα...

Ὑστερα τοὺς χρειάζεται
καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα: Πρέ-
πει νὰ βροῦνε καὶ νὰ πάρουν
μαζί τους μιὰ πολὺ ὁμορφὴ
κοπέλλα!... Γιὰ νὰ μπορέ-
σῃ νὰ ξελογιάσῃ τὸν Ταρ-
ζάν. Νὰ τὸν καταφέρῃ νὰ
τῆς πῇ ποῦ βρίσκεται τὸ ὑπό-
γειο ἀντρο τοῦ μάγου ποὺ
θὰ βροῦν τὸν ἀτίμητο θησαυ-
ρό!...

Καὶ οἱ δύο κακούργοι ἀ-
δελφοὶ παίρνουν γρήγορα
τὴν ἀπόφασί τους: γιὰ νὰ ἐ-
ξασφαλίσουν τὰ χρήματα ποὺ
τοὺς χρειάζονται, πνίγουν
μιὰ πλοῦσια γρηθὰ θεία τους!

Ἡ ἄμοιρη γυναίκα τοὺς
ἀγαποῦσε σὰν παιδιὰ της!
Αὐτὴ τοὺς εἶχε πάρει κοντά
τῆς ὅταν ὀρφάνεψαν καὶ τοὺς
εἶχε μεγαλώσει σὰν πραγμα-
τικὴ μητέρα.

Ἡ δυστυχισμένη θεία εἶχε
πάνω ἀπὸ χίλιες χρυσὲς λί-
ρες ποὺ λογάριζε νὰ προι-
κίσῃ μὲ αὐτὲς τὴ μονάκριβη
ἀδελφή τους. Τὴν ἀνηψιά
τῆς.

Ὁ Μπίλλυ κι ὁ Στήβ ἔ-
καναν ἄνω - κάτω τὸ τραγι-
κὸ σπίτι τῆς, τὶς ἀνεκάλυψαν
κρυμμένες στὸ στρώμα τοῦ
κρεβάτου τῆς καὶ τὶς πῆραν.

Τώρα δὲν ἔμενε παρὰ νὰ
βροῦνε καὶ τὴν ὁμορφὴ κοπέ-
λλα ποὺ θάπαιρναν μαζί στὴ
μεγάλῃ ἀποστολῇ τους...

Μὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἦταν πολὺ λεπτὸ!... Ἡ γυναίκα πού θὰ διάλεγαν ἔπρεπε νὰ εἶναι τῆς ἀπόλυτης ἐμπιστοσύνης τους. Ἄν μάθαινε καὶ πρὸδινε τὰ σχέδιά τους ἦταν χαμένοι...

Ἔτσι δὲν διστάζουν καθόλου νὰ πάρουν καὶ μιὰ δεύτερη ἀπόφασι:

Ἡ Ράντα, ἡ μονάκριβη ἀδελφή τους, εἶναι μιὰ πανέμορφη κοπέλλα. Αὐτὴν θὰ πάρουν μαζί τους στὴ Ζούγκλα. Αὐτὴν θὰ χρησιμοποιήσουν στὰ καταχθόνια σχέδιά τους!

Τί κι ἂν ἡ ἄμοιρη κοπέλλα εἶναι ἀδελφή τους. Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀσήμαντη λεπτομέρεια γι' αὐτούς!

Ὁ Στήβ κι ὁ Μπίλλυ δὲν εἶχαν ποτὲ τους οὔτε φιλότιμο, οὔτε τιμὴ!...

.....

ΜΙΑ ΑΤΕΛΕΙΩΤΗ ΠΟΡΕΙΑ

Ἔτσι, γρήγορα καὶ μὲ ψεύτικα χαρτιά μπαίνουν σ' ἓνα μεγάλο βαπόρι καὶ φθάνουν στὴ μακρινὴ Ἀφρική..

—Τί ἔχεις Ποκοπίκο ; Τὸν ρωτᾷει ἡ Ταταμπού.

—Ἀποθύμισα τῇ Χουχοῦ τῆς ἀποκρίνεται. Λεῖπει ἑπτὰ ὁλόκληρες μέρες.

Στό λιμάνι πού ξεμπάρκα-
ρουν συναντιώνται μ' έναν
γιγαντώσωμο μαύρο βαρκά-
ρη: Τόν Μπούρ! Τόν είχαν
γνωρίσει κάποτε στη Νέα Ύ
όρκη. Ήταν ένας έπαγγελ-
ματίας δολοφόνος! Για έκα-
τό δολλάρια δεχόταν νά σκο-
τώση καί τή μάννα του τήν
Ίδια.

Κάποτε όμως τόν μυρίστη
κε ή Αστυνομία. Κι ό Μπούρ
πού δέν δειλίαζε νά σκοτώνη
τούς άλλους, έτρεμε, γιά λο-
γαριασμό του, τήν ηλεκτρι-
κή καρέκλα καί τό θάνατο...

Καταφέρνει λοιπόν νά μπη
καί νά κρυφτή στό φορτωμέ-
νο άμπάρι ενός μεγάλου φορ-
τηγού βαποριοϋ. Καί λαθρεπι-
βάτης νά ξαναγυρίση στήν
Άφρική, τήν πατρίδα του.

Άπό τότε ζή σ' ένα άπ' τά
θρωμερά λιμάνια τής κάνον-
τας φαινομενικά τόν έντιμο
βιοπαλαιοτή βαρκάρη. Στην
πραγματικότητα όμως δέν εί-
ναι παρά τό δεξί χέρι τών
λαθρεμπόρων στό κρυφό φόρ-
τωμα ναρκωτικών!...

Ό Μπίλλυ κι ό Στήβ χαί-
ρονται πολύ γι' αύτή τή συ-
νάντησι καί ζητάνε νά τόν
πάρουν μαζί τους:

— Θά σέ πληρώσουμε κα-
λά, του λένε. Θά κερδίζης μ'
έμάς έκατό φορές περισσό-
τερα άπ' όσα κερδίζεις τώρα
μέ τή φτωχοθάρκα σου καί
μέ τόσους κινδύνους!...

»Δέν ζητάμε άπό σένα πα-
ρά νά μάς πās στήν περιοχή
τής Ζούγκλας πού βρίσκεται
ό Ταρζάν. Όλα τ' άλλα εί-

ναι δουλειά δική μας!...

Ό άπαίσιος Μπούρ έχει
πάντα ιδιαίτερη άδυναμία
στις σκοτεινές έπιχειρήσεις.
Καί κάποια τέτοια «δουλειά»
μυρίζεται έδώ... Έτσι δέχε-
ται νά βοηθήση τούς δυό λευ-
κούς άνδρες πού δέν είναι άλ-
λωστε, παρά άνθρωποι τοϋ
θρωμεροϋ συναφιού του!...

Καί ξεκινάνε όλοι μαζί,
μέ πολλές έλπίδες καί μεγά-
λη αίσιοδοξία!... Έκτός βέ-
βαια άπό τήν άμοιρη Ράντα
πού τούς άκολουθεί διά τής
βίας, τρέμοντας τούς κακούρ-
γους άδελφούς της...

Μιά όλόκληρη βδομάδα συ-
νεχίζεται ή πορεία τους ανά-
μεσα σέ άγριες περιοχές κι
άνήμερα θεριά καί φίδια πού
παραμονεύουν στό διάβα τους

Άτέλειωτες τρομακτικές
περιπέτειες περνάνε καί τες
περισσότερες φορές, σάν ά-
πό θαύμα γλύτωσαν τό θάνα-
το!...

Όσοι φθάνουν κάποτε
στήν όχθη τοϋ μεγάλου ποτα-
μιού μέ τούς άμέτρητους πει-
νασμένους κροκόδειλους.

Ό μαύρος Μπούρ δολοφο-
νεϊ κάποιον κοιμισμένο ίθαγε-
νή ψαρά καί τοϋ παίρνει τήν
πρωτόγονη πιρόγα του...
Καί μ' αύτήν — ύστερ' άπό
φοβερές περιπέτειες — κατα-
φέρνει νά περάση νύχτα τούς
λευκούς ανάμεσα άπ' τ' άνοι-
χτά σαγόνια τών κροκόδει-
λων καί νά τούς βγάλη ζων-
τανούς στήν άντικρινή όχθη.

Είναι όμως περασμένα με-
σάνυχτα πιά. Ό ούρανός συν

κ' ἡ νύχτα ἀφάνταστα σκοτεινή...

Γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴν πορεία τους πρὸς τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν πρέπει νὰ περιμένουν νὰ ξημερώσει...

"Ετσι, ξαπλώνουν στὸ παχὺ ὑγρὸ γρασίδι, ὅπως εἶδαμε, πίνουν δυνατὸ κονιάκ καὶ κουθεντιάζουν...

Ὁ γιγαντόσωμος ἀράπης Μπούρ, ρωτάει, σὲ μιὰ στιγμή τὸν Μπίλλυ, περιέργως νὰ μάθῃ τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ τῶν δυὸ λευκῶν στὴ Ζούγκλα.

Κ' ἐκεῖνος τοῦ ἐξηγεῖ... Τοῦ λέει ὅλα ὅσα εἶδαμε κι ἀκούσαμε παραπάνω!... "Ὁ λα ὅσα μάθαμε καὶ ξέρουμε πιά!...

ΜΕ ΣΥΓΧΩΡΕΙΤΕ ΚΙΟΛΑΣ

Ἡ κοντόχοντρη καὶ μελιστάλακτη Χουχού, ἔχει ἀπὸ πολλὰς ἡμέρες ἐγκαταλείψει πιά τὴ σπηλιά τοῦ Γκαοῦρ πάνω στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ.

Αἰτία: Οἱ ἀτέλειωτοι καυγάδες της μὲ τὸν Ποκοπίκο. Ἐκεῖνος ὑποστηρίζει τὸν Γκαοῦρ κ' ἐκείνη τὸν Ταρζάν. Καὶ πιάνονται ἀπὸ τὰ μαλλιά.

Ἡ Ταταμποῦ παίρνει, φυσικά, πάντα τὸ μέρος τοῦ Ποκοπίκο. Κι ἡ πυγμαία μὲ τὸ κωμικὸ τσουλούφι δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἀνεχθῇ αὐτό.

"Ετσι, κατεβαίνει τὰ βράχια ἕνα πρῶτ καὶ μιὰ καὶ δυὸ φθάνει στὴ σπηλιά τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

— Καλὲ ἦρθα νὰ μείνω κοντά σας, καθότι ὅπως γλέπετε εἶμαι μπουκιά καὶ συχώριο, ποὺ λένε. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας.

Καὶ στοργυλοκάθεται...

Μὰ ἡ συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν εἶναι μεγαλομανῆς, ψηλομύτα καὶ σκληρή. Δὲν τῆς φέρνεται καθόλου καλὰ καὶ τὴ μεταχειρίζεται σὰν σκλάβο, σὰν δοῦλα τῆς!...

Ἡ Χουχού τὸ φυσάει καὶ δὲν κρύνει. Γι' αὐτὸ καὶ κάθε φορὰ ποὺ χάνει τὴν ὑπομονή της καὶ θυμώνει, λέει στὴ Τζέιν μὲ μεγάλη λεπτότητα καὶ σεβασμὸ:

— Λυποῦμαι, Μανδάμ, ἀλλὰ εἴσαστε πολὺ... καρακάξα. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

.....

Σήμερα τὸ πρῶτ ὁ καιρὸς εἶναι βροχερός. Ἀπὸ βραδὺς ὁ οὐρανὸς ἦταν γεμάτος σύννεφα καὶ κατάμαυρος.

Περίεργο πῶς ἀκόμα δὲν ἔχει ξεσπάσει ἡ τροπικὴ μπόρα κ' ἡ φοβερὴ νεροποντή!..

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν κ' ἡ Χουχού ξυπνᾶνε ἀπ' τοὺς μακρυνοὺς κεραυνοὺς καὶ βγαίνουν ἔξω.

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ρίχνει μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὸν οὐρανὸ καὶ μουρμουρίζει ἀνήσυχος:

— Πρέπει νὰ βγῶ ἀμέσως στὸ κυνήγι!... Ἀλλοιῶς θὰ ξεσπάσῃ ἡ μπόρα καὶ θὰ μείνουμε σήμερα νηστικοί.

Κι ἀρπάζοντας γρήγορα μὲς

ἀπ' τῆ σπηλιά τὸ τόξο καὶ τὶς σαῖτες του, φεύγει βιαστικός. Καθὼς προχωρεῖ σηκώνει καὶ θε τόσο τὸ κεφάλι καὶ κυττάζει τὸν βαρὺ μολυβένιο οὐρα νό...

Ἡ Τζέιν ξαπλώνει μεγάλῳ πρεπα στὸ παχὺ γρασίδι ποὺ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά τους καὶ διατάζει τὴν πυγμαία:

— Ἀκουσε Χουχού...

— Ὅριστε, καλὲ Μανδάμ!

— Πρῶτα θὰ σιγυρίσης τὴ σπηλιά... Ὑστερα θὰ κουβαλήσης νερὸ νὰ γεμίσης τὰ μεγάλα κιούπια... Μετὰ θὰ σκαρφαλώσης στὰ γύρω δέντρα νὰ μαζέψης φρούτα καὶ καρπούς... Θὰ κόψης ξύλα! Θ' ἀνάψης φωτιά!... Θά...

Ἡ Χουχού τὴν διακόπτει καὶ συνεχίζει ἐκεῖνη:

— Ὑστερις θὰ τινάξω τὸ γρασίδι, θὰ ξεσκονίσω τὰ δέντρα, θὰ σφουγγαρίσω τὰ μονοπάτια, θὰ παρκετάρω τὰ ξέφωτα τῆς Ζούγκλας!... Ξέρω, ξέρω!...

Ἡ συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν θυμώνει:

— Πολὺ γλωσσὸ εἶσαι!... Πρόσεξε καλὰ γιατί δὲν εἶμαστε ἴσες κι ὅμοιες!... Ἀκούς ἐκεῖ!...

Ἡ πυγμαία χαμογελάει εἰρωνικά:

— Καλὲ μὴ συχιζόσαστε Μανδάμ. Θά... κουραστήτε!...

Ἡ κακιὰ Τζέιν πετιέται ὀρθή κι ἀρπάζοντας τὴ Χουχού ἀπὸ τὸ κωμικὸ τσουλούφι, ἐτοιμάζεται νὰ τὴ χειροτονή-

σῇ.

Σταματᾷ ὁμως ἀπότομα καὶ γυρίζει ἀνήσυχη τὸ κεφάλι. Ἀνάλαφρος θόρυβος ἀπὸ ἀνθρώπινα βήματα ποὺ πλησιάζουν, φθάνει στ' αὐτιά της...

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς καὶ μιὰ πανέμορφη ξανθειὰ κοπέλλα παρουσιάζεται μπροστὰ στὴ Τζέιν.

Φαίνεται μελαγχολικὴ καὶ θλιμμένη. Τὰ μάτια της εἶναι κόκκινα σὰ νάχη κλάψη πολὺ.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας τῆς ρίχνει ματιὲς γεμάτες ζήλεια. Ποτὲ ἄλλοτε στὴ ζωὴ της δὲν ἔχει ξαναδῇ πιδ ὁμορφὴ λευκὴ γυναῖκα.

— Τί ζητᾷς ἐδῶ; Ποιὰ εἶσαι; τὴ ρωτᾷ ἀπότομα καὶ καὶ ψυχρά.

Ἡ νέα ἀναστενάζει πονεμένα... Φαίνεται πὼς κάνει μεγάλη προσπάθεια νὰ τῆς ἀποκριθῇ... Τὰ λόγια βγαίνουν δύσκολα ἀπ' τὰ χεῖλια της καὶ χωρὶς ἔκφρασι. Σὰ νὰ τὰ διαβάξῃ... Σὰν μαθήτρια ποὺ πασχίζει νὰ θυμῇ θῇ καὶ νὰ πῇ τὸ μάθημά της:

— Μὲ λένε Ράντα, ψιθυρίζει. Ἦρθα ἐδῶ στὴ Ζούγκλα ἀπὸ τὴ μακρινὴ Ἀμερικὴ!.. Θέλω νὰ συναντήσω τὸν Ταρζάν!... Τὸν ἀγαπῶ!... Τὸν λατρεύω ἀπὸ τὶς ταινίες του ποὺ ἔχω δεῖ στὸν κινηματογράφο!... Καὶ τὸ μεγάλο δειρο τῆς ζωῆς μου εἶναι νὰ

μέ αγαπήση κι αυτός! Νά γί-
νω παντοτεινή συντρόφισσα
τῆς ζωῆς του!...

— Χά, χά, χά! γελάει ἡ
Χουχού. Καλὲ ἀπαίτησι πού
τὴν ἔχετε, Μαμζέλ! 'Εδῶ εἴ-
μαστε τόσες καὶ τόσες ὁμορ-
φες! 'Εσᾶς θὰ περιμέναμε νά
μᾶς τὸν φᾶτε; Μὲ συγχωρεῖ-
τε κιόλας!

Τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια
τῆς Τζέιν σκοτεινιάζουν. Τὰ
χείλια τῆς σφίγγονται ἀπὸ μί-
σος καὶ τὰ δόντια τῆς τρί-
ζουν ἀπὸ θυμό. Εἶναι ἔτοιμη
νά χυθῇ πάνω στὴν πανέμμορ-
φη ξένη καὶ νά τὴν κατα-
σπαράξῃ.

Συγκρατιέται ὁμως. Τὸ σα-
τανικὸ τῆς μυαλό ἔχει κιό-
λας καταστρώσει ἓνα κατα-
χθόνιο σχέδιο.

Καὶ νά: Τὸ πρόσωπό τῆς ἡ-
μερεύει ἀπότομα. Παίονει ἔκ-
φρασι ἀπέραντης καλωσύνης
καὶ χαμονελάει... "Ὑστερα
κάνει δυὸ βήματα, θβάνει κον-
τὰ στὴ νέα, τὴν ἀγκαλιάζει
καὶ τὴ φιλάει μὲ ἀνείπωτη ἀ-
γάπη καὶ χαρὰ.

— 'Εμένα μὲ λένε Τζέιν
τῆς λέει γλυκά. Εἶμαι ὁδελ-
φὴ τοῦ Ταρζάν!... Θὰ εἶμαι
πολὺ εὐτυχισμένη νά γίνω καὶ
δική σου ἀδελφὴ!...

'Η Χουχού πού τὴν ἀκούει
γουρλώνει τὰ μεγάλα στρογ-
γυλά μάτια τῆς. Καὶ μουρ-
μουρίζει κατασκαμμένη:

— Καλὲ φτοῦ νά πάρῃ ἡ
ὀργή!... "Ὁν ἤξερα πῶς
τὸν δίνει τόσο εὐκολα, θὰ τῆς
τὸν εἶνα ζητήξῃ ἐγώ!...

'Η Τζέιν συνεχίζει:

— "Ελα λοιπόν, καλὴ μου
Ράντα... Πᾶμε νά ξεκουρα-
στῆς στὴ σπηλιά τοῦ ἀγαπη-
μένου σου!... 'Απὸ τὴν πρῶ-
τῇ στιγμῇ πού σέ εἶδα σέ συμ-
πάθησα!... Εἶσαι πολὺ ὁ-
μορφη, πολὺ χαριτωμένη!...
Μιά τέτοια κοπέλλα, σάν κ'
ἐσένα, ὀνειρευόμουν πάντα
γιά συντρόφισσα τοῦ ἀδελφοῦ
μου!...

Καὶ τραβώντας ἀπὸ τὸ
μπράτσο τὴν ἀγνωστὴ ἐπισκέ-
πτρια τὴν περνάει μέσα στὴ
σπηλιά.

— Κάθησε, Ράντα, τῆς λέ-
ει. Σὲ λίγο ὁ Ταρζάν θὰ γυ-
ρίσῃ ἀπ' τὸ κυνήγι... Θὰ ξε-
τρελλαθῇ μόλις σέ ἀντικρύ-
σῃ!... 'Η ὁμορφιά κ' ἡ χά-
ρι σου θὰ τὸν μαγέψουν...
Γι' αὐτὸ δὲν εἶναι σωστὸ νά
βρίσκωμαι κ' ἐγὼ ἐδῶ... Θὰ
φύγω λοιπόν καὶ θὰ γυρίσω
ἀργότερα. "Ὅταν πιά θὰ τὰ
ἔχετε μιλήσῃ μεταξύ σας!..

'Η λευκὴ κοπέλλα ἀνησυ-
χεῖ:

— "Ὁχι, τῆς λέει. Σᾶς πα-
ρακαλῶ, κυρία! Μείνετε κον-
τά μου... Φοβᾶμαι μονάχη!

— Χά, χά, χά!... Ξεκαρ-
δίζεται στὰ γέλια ἡ Τζέιν. Μὰ
ἐσὺ, πουλάκι μου, ξεκίνησες
ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου γιά
νά ρθῆς ἐδῶ... Τώρα σοῦρθε
νά φοβηθῆς; Χά, χά, χά!...
Κάνε λοιπόν ὅπως σοῦ λέω.
Δὲν εἶναι σωστὸ νά παρευρε-
θῶ στὴν πρώτη σας συνάντη-
σι... Θὰ τοῦ μιλήσῃς γιά
τὴν ἀγάπῃ σου... Μπορεῖ
καὶ νά φιληθῇτε!... "Α! δὲν
εἶναι σωστό! Καθόλου σω-

— 'Η πανέμορφη Τζέιν γονατίζει μπροστά στον μελαφδό γίγαντα.

— Γκακούρ του λέει. 'Ηρθα να σου ζητήσω βοήθεια. 'Ο Ταρζάν κινδυνεύει.

στό!...

'Η δυστυχισμένη Ράντα τρέμει. Τά μάτια της βουρκώνουν... 'Ομως τί μπορεί να κάνει...

Λίγο πιο πέρα έχουν κρυφτή πίσω απ' τὰ χαμόκλαδα οί δυο κακούργοι αδελφοί της... Μαζί τους είναι κ' ο έμεινος ο «άνθρωποφάγος» ο άράπης. "Αν δεν παίξη όπως πρέπει το ρόλο της, είναι χαμένη.

— Καλά, ψιθυρίζει με δέος.
"Ας γίνη όπως θέλεις...

'Η Τζέιν την κυττάζει στα μάτια:

— Πρόσεξε όμως: Στον Ταρζάν δεν θα πής πως με βρήκες εδώ... Ούτε και πως με είδες καθόλου!... 'Υπάρχει λόγος που δεν θέλω να το μάθης. Κατάλαβες;

'Η δακρυσμένη Ράντα κουνεί καταφατικά το χαριτωμένο ξανθό κεφάλι της.

"Ετσι ή 'Αρχόντισσα της Ζούγκλας την αφήνει μονάχη στη σπηλιά και βγαίνει έξω.

Ἡ Χουχού τρέχει κοντά της κατασκασμένη:

— Καλὲ εἶδατε, κυρὰ Μανδάμ;! Εἶδατε τύχη ποῦ σοῦ τὴν ἔχουνε μερικές... ἀσημομoures;! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

Ἡ Τζέιν μωρμουρίζει συλλογισμένη:

— Ἐγὼ θὰ λείψω γιὰ λίγο. Ὅταν γυρίσῃ ὁ Ταρζάν μὴ τοῦ πῆς πὼς βρισκόμουν ἐδῶ σὰν ἦρθε ἡ μικρή. Πές του πὼς ἔλλειπα. Καταλαβαίνει; Ἄν σοῦ ξεφύγῃ λέξι χάθηκες. Θὰ σὲ σκοτώσω μὲ τὸ πιστόλι μου...

Ἡ πυγμαία τρομάζει:

— Καλὲ ποῦ νὰ μοῦ ξεφύγῃ! Θα τὸ ράψω τὸ ρημάδι, πανάθεμά το!

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγονται γνώριμες πατημασιές.

— Ἔρχεται ὁ Ταρζάν, κἀνὲι ἀνήσυχη ἡ Τζέιν. Φεύγω κι' ὅπως εἶπαμε!...

Καὶ τρέχοντας ἀμέσως πίσω ἀπὸ τὴ σπηλιά παίρνει ἕνα κρυφὸ μονοπάτι καὶ χάνεται γρήγορα στὴν πυκνὴ κι ἀγρία θλάσθησι. Ἡ μαϊμουδί τσα τῆς τὴν ἀκολουθεῖ.

Σὲ λίγες στιγμές φθάνει στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς ὁ

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας γίγαντας γλυστράει ἀπ' τὸ χορτόσχοινο καὶ πέφτει σὰν κεραυνὸς πάνω στοὺς λευκοὺς κακουργούς.

"Αρχοντας τῆς Ζούγκλας. καὶ πετάει κάτω ἓνα μεγάλο ζαρ κάδι ποῦ σηκώνει στὴ ράχι του.

— Ποῦ εἶναι ἡ Τζέιν; ρωτᾷ.

Ἡ Χουχοῦ χαμογελάει ποτηρά:

— Καλὲ μέσα, Ἀφέντη μου! Μέσα στὴ σπηλιά!... Καὶ νὰ δῆς πῶς ξανάνιωσε κι ὁμόρφνη!...

Ὁ Ταρζάν παραξενεύεται: Πῶς ἡ συντροφισσά του δὲν βγῆκε νὰ τὸν ὑποδεχτῇ; Καὶ προχωρώντας περνάει ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς καὶ μπαίνει μέσα...

ΜΙΑ ΜΑΪΜΟΥ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

"Ὡς ἀφήσουμε ὁμῶς γιὰ λίγο τὸν "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας κι ἂς πεταχτοῦμε στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ...

Ὁ Γκαοῦρ, ἡ Ταταμποῦ κι ὁ Ποκοπικό κάθονται ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά τους.

Ὁ νᾶνος φαίνεται μελαγχολικός.

— Τί ἔχεις; τὸν ρωτᾷ ἡ μελαψὴ Κόρη.

— Τί νᾶχω; τῆς ἀποκρίνεται. Ἀποθύμησα τῆ Χουχοῦ. Λεῖπει ἑφτά μέρες!...

— Τόσο πολὺ τὴν ἀγαπᾷς, λοιπόν;

— Ναί!... Μουδιάσανε οἱ χεροῦκλες μου! Ἐχω μιὰ βδομάδα νὰ θαρήσω καρπαζιά!...

Ξαφνικὰ ἓνα γκρίζο ζῶο, σκαρφαλώνοντας στὰ βράχια

φθάνει στὴν κορφή. Εἶναι ἡ Τσίτα ἡ ἀγαπημένη μαΐμου-δίτσα τῆς Τζέιν.

Πλησιάζει τώρα τὸν Γκαοῦρ καὶ βγάζει ἀμέσως παρά-ξενες στριγγλιές χειρονομώ-ντας μὲ τὰ δυὸ μπροστινὰ πο-δάρια της. Σὰν κάτι νὰ θέ-λη νὰ τοῦ πῇ.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν καταλαβαίνει. Κι ὁ Ποκοπί-κο τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ξέρεις τί σοῦ λέει;

— Τί;

— Χρόνια πολλὰ γιὰ τὴν γιορτῇ σου καὶ καλὴ Ἀνά-στασι!

Ἡ Τσίτα τραβάει τώρα τὸν Γκαοῦρ. Τὸν ἀναγκάζει νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ τὴν ἀκολου-θήσῃ. Ἡ μαΐμου ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τὰ βράχια.

— Θὰ κατέβω κ' ἐγὼ κά-τω, λέει στὴ συντροφισσά του. Μπορεῖ νὰ συμβαίη τί-ποτα... Ἄν δῆτε πῶς ἀρ-γῶ νὰ γυρίσω, ἐλάτε κ' ἐ-σεῖς.

Καὶ φεύγει...

Ὁ Ποκοπικό κλείνει τὸ μά-τι στὴν Ταταμποῦ:

— Ξέρεις τί θὰ τὸν θέλῃ ἡ Τσίτα;

— Τί;

— Νὰ τοῦ κάνῃ ἐρωτικὴ ἐ-ξομολόγησι!...

Κ' ἐνῶ ἡ μελαψὴ Ἑλληνί-δα γελάει, ὁ νᾶνος σηκώνε-ται βαρὺς κι ἀγέρωχος:

— Ξέρεις τίποτα, κυρὰ Λου-κούμω; Θὰ τσουλήσω κ' ἐλό-γου μου κάτω!... Πηγαίνω νὰ βρῶ τὴ Χουχοκάρρα μου!

Ἀμέ;!

Κι ἀρχίζει κι αὐτὸς νὰ κα-
τεβαίνει τ' ἀπόκρημνα βρά-
χια, σκαρώνοντας στὸ πῖ καὶ
φῖ τ' ἀπαραίτητο στιχάκι του

**«Χουχού μου σ' ἀποθύμησα,
μὲ πιάσαν οἱ ἀγάπες!...»**

**Ἄχ, γάχα τὸ σβεχνάκι σου
νὰ τοῦ κολουῖσα... φάπες!...»**

.....
Ὁ Γκαοῦρ φθάνει γρήγο-
ρα κάτω κ' ἡ Τσίτα τὸν φέρ-
νει στὸ εὐρύχωρο ἀνοιγμα
δὺο βράχων.

Ἐκεῖ βρίσκεται κρυμμένη
ἡ Τζέιν.

— Ἐσὺ ἐδῶ; τὴ ρωτᾷ πα-
ραξενεμένος.

Ἡ πανέμορφη συντρόφισ-
σα τοῦ Ταρζάν πέφτει στὰ πό-
δια του:

— Καλέ μου Γκαοῦρ, τοῦ
λέει. Ἦρθα νὰ σοῦ ζητήσω
βοήθεια... Ὁ Ταρζάν κινδύ-
νεύει!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τρο-
μάζει:

— Πῶς; Ποῦ; Μὲ ποιὸν
χτυπήθηκε;!

— Μὲ κανέναν!... Ξελο-
γιάστηκε μὲ μιὰ ὁμορφὴ λευ-
κὴ κοπέλλα. Τὴν ἄρπαξε ἀ-
πὸ τοὺς δικούς της καὶ θέλει
νὰ τὴν κάνῃ συντρόφισσά
του... Ἐμένα μ' ἐδίωξε ἀπὸ
τὴ σπηλιά!... Δὲν θέλει νὰ
μὲ ξαναδῇ... Ἡ ἄμοιρη κο-
πέλλα κλαίει καὶ χτυπιέται!.
Πρέπει νὰ τὴν ἀρπάξῃς ἀπ'
τὴ σπηλιά μας. Νὰ τὴ λευτε-
ρώσῃς ἀπὸ τὰ χέρια του! Νὰ
μὴν ἀφήσῃς νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ
ἐγκλημα!

Καὶ τὰ ὁμορφα μάτια τῆς

Τζέιν βουρκώνουν.

Ὁ Ἕλληνας γίγαντας
μουρμουρίζει στεναχωρημέ-
νος:

— Δὲν ξέρω!... Δὲν κα-
ταλαβαίνω!... Μὲ ποιὸ δι-
καίωμα ἐγὼ θ' ἀνακατωθῶ...
Τί λόγος μοῦ πέφτει;

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγ-
κλας ξεσπάει σὲ ἀκράτητους
λυγμούς:

— Ἔτσι λοιπόν!... Θ' ἀ-
φήσῃς ἀνυπεράσπιστες δὺο ἀ-
δύναμες γυναῖκες; Ἐμένα κ'
ἐκείνη τὴν ἄμοιρη!... Δὲν
θὰ κάνῃς τίποτα λοιπὸν γιὰ
νὰ μᾶς σώσῃς;!...

Ἐκείνη τὴ στιγμή πηδάει
ἀπὸ ψηλὰ μπροστὰ τοὺς ὁ Πο-
κοπύκο:

— Πᾶμε, μωρὲ Μαντράχα-
λε, λέει στὸν Γκαοῦρ. Πᾶμε
νὰ γίνῃ λιγάκι νταραβέρι!..
Κοντεύουμε νὰ κοιμηθοῦμε
δρῆθιοι, ἀδερφέ μου!...

Μὰ ὁ μελαψὸς γίγαντας ξ-
χει πάρεϊ κιόλας τὴν ἀπόφα-
σί του:

— Θὰ ρθῶ, λέει στὴ Τζέιν.
Θὰ μιλήσω στὸν Ταρζάν θὰ
τὸν παρακαλέσω σὰν ἀδε-
ρφός...

Ὁ νᾶνος εἶναι πιὸ πρακτι-
κός:

— Βρὲ πᾶμε ν' ἀρπάξουμε
τὸ κορίτσι!... Ὁμορφὴ σοῦ
λέει. Δὲν ἀκοῦς; Εἶναι νὰ τ'
ἀφήνουμε κάτι τέτοια κελε-
πούρια;

Κι ὅλοι μαζί ξεκινᾶνε τρέ-
χοντας. Παίρνουν τὸ δρόμο
γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα
τῆς Ζούγκλας.

Τέλος κι ὅταν φθάνουν σὲ

μικρή απόσταση, ή Τζέιν συγκρατεί τὸν Γκαούρ ἀπὸ τὸ μπερσο:

— Ἐμένα δὲν πρέπει νὰ μὲ δῇ... Μὰ οὔτε κ' ἐσὺ νὰ πᾶς ἀμέσως... Νὰ στείλουμε τὸν Ποκοπικό νὰ τοῦ πῇ πὼς εἶσαι βαρειά ἄρρωστος στὴ σπηλιά σου. Καὶ πὼς θέλεις νὰ τὸν δῇς... Ἔτσι ὁ Ταρζάν θὰ παρατήσῃ τὴ λευκὴ κοπέλλα καὶ θὰ πάρῃ τὸ δρόμο γιὰ τὸ βουνό σου... Τότε θὰ πᾶς ἐσὺ στὴ σπηλιά καὶ θὰ τὴν ἀρπάξῃς... Θὰ τὴν φέρῃς μακριὰ καὶ θὰ τὴν βοηθήσῃς νὰ ξαναβρῇ τοὺς δικούς της!...

Ὁ νᾶνος εἶναι πρόθυμος.

— Τρέχω κιόλας, τοὺς λέει. Ἄν τὸν καταφέρω νὰ φύγῃ, θὰ σᾶς... σφυρίζω κλέφτικα!

Καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια. Ἐνῶ ὁ Γκαούρ κι' ή Τζέιν κρύβονται γρήγορα πίσω ἀπὸ ξένα μεγάλο πυκνὸ θάμνο! Καὶ περιμένουν...

ΕΝΑΣ «ΦΙΛΟΣ» ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

Καὶ τώρα ὡς ξαναγυρίσουμε κοντὰ στὸν Ταρζάν. Ὅπως θυμόσαστε, τὸν ἀφήσαμε τὴ στιγμή ποὺ ἔμπαινε στὴ σπηλιά του.

Καὶ νά: Ἀντὶ τῆς Τζέιν ἀντικρύζει μιὰ πανέμορφη ἄγνωστη λευκὴ κοπέλλα.

Γιὰ λίγες στιγμὲς τὴν κυττάζει μὲ ἀνέλπυτο θαυμασμό! Ἐκεينὴ σηκώνεται τρομαγμένη. Καὶ τὸν ἀτενίζει μὲ δέος!

— Ποιὰ εἶσαι; τὴ ρωτᾷ ὁ

Ἀρχὼντας τῆς Ζοῦγκλας.

Κι' ή ἄμοιρη νέα ἀρχίζει νὰ λέῃ τὸ «μάθημά» της:

— Μὲ λένε Ράντα... Ἦρθα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ. Θέλω νὰ συναντήσω τὸν Ταρζάν... Τὸν ἀγαπῶ!... Τὸ ὄνειρό μου εἶναι νὰ γίνω συντρόφισσά του.

Ὁ λευκὸς γίγαντας χαμογελάει καλόκαρδα:

— Κρίμα ποὺ δὲν εἶμαι ὁ Ταρζάν, τῆς κάνει. Θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχὴς νὰ μὲ ἀγαποῦσε μιὰ τόσο ὁμορφὴ κοπέλλα.

Ἡ Ράντα ἀναπνέει μὲ ἀνακούφισι:

— Δὲν εἴσαπτε ὁ Ταρζάν; ρωτᾷει δειλά.

— Ὁχι. Ἐνας φίλος του εἶμαι...

— Τόσο τὸ καλὺτερο, κύριε!

Ὁ Ταρζάν χαμογελάει πάλι:

— Μὰ τώρα δὲν εἶπες πὼς τὸν ἀγαπᾷς; Πὼς θέλεις νὰ γίνῃς συντρόφισσά του; Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά;

Ἡ ἄμοιρη κοπέλλα χαμηλώνει τὰ μάτια της κι' ἀναστενάζει.

Ὁ Ταρζάν καταλαβαίνει πὼς κάποιο μυστήριον κρύβεται σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

— Πέσο' μου τὴν ἀλήθεια, τῆς λέει. Γιὰ ποῖο λόγο ἦρθες ἐδῶ; Ποιὸς σ' ἔστειλε; Μίλησε καθαρά καὶ μὴ φοβάσαι. Εἶμαι δυνατὸς καὶ μπορῶ νὰ σὲ προστατέψω... Μίλησε λοιπόν. Σὲ λίγο μπορεῖ νὰ φθάσῃ ὁ Ταρζάν. Καὶ τότε θάναί ἀργά...

Ἡ Ράντα σηκώνει τὰ βουρ-

—Ταρζάν, τοῦ λέει ἡ Τζεϊν. Ἄν δὲν σκοτώσης τὸν Γκαοῦρ
νὰ μὴν σὲ ξαναδοῦν τὰ μάτια μου.

κωμένα μάτια της. Ὁ λευκὸς
γίγαντας τῆς ἐμπνέει ἐμπιστο-
σύνη. Καὶ τοῦ ἀνοίγει τὴν
καρδιά της:

— Θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα! ψι-
θυρίζει. Ἐχω δυὸ κακοὺς ἀ-
δελφούς...

Μὰ δὲν προφταίνει νὰ συνε-
χίσῃ. Στὸ ἀνοιγμα τῆς σπη-
λιάς παρουσιάζεται ἡ Χου-
χού:

— Καλέ, μήπως σᾶς ἐνο-
χλῶ; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

— Γκρεμοσακίσου! τῆς
φωνάζει ἄγρια ὁ γίγαντας.

Ἡ πυγμαία θυμώνει:

— Καλά, κύριε Ταρζάν!
Δὲν σᾶς εἶπαμε καὶ καμπού-

ρη!

Ἡ λευκὴ κοπέλλα γουρλῶ-
νει τὰ μεγάλα ὁμορφα μάτια
της, ψιθυρίζοντας χαμένα:

— Ταρζάσαν! Εἰσάστε λοι-
πὸν ὁ Ταρζάν;

— Ναι, τῆς ἀποκρίνεται.
Μίλησε λοιπόν: Ποιὸς σ' ἐ-
στειλε στὴ σπηλιά μου; Τί
κακὸ ἤρθες νὰ μοῦ κάνης;

Ἡ λευκὴ κόρη τρέμει σύγ-
κορμη. Εἶναι ἐτοιμὴ νὰ λιπο-
θυμήσῃ...

— Ὅχι!... Τὸ γυάλινο χτα-
πόδι!... Ἡ τρύπα τῆς γῆς!...
Ὁ μάγος Ντέρ—Ἀχμάν!...

...Ξαφνικὰ ἔξω ἀπὸ τὴ σπη-

λιά άκούγεται ή άγέρωχη φωνή του νάνου:

— "Ε, μπαρμπαμεγαλειότατεεεε! Μπορώ νά σου πώ;

Ο Ταρζάν θγαίνει στο άνοιγμα:

— Τί τρέχει, Ποκοπίκο;

— Τίποτα...

— Ο Γκαούρ τί κάνει;

— Καλά, εύχαριστώ... Μόνο λίγο άδιάθετος είναι!... Σάν άρρωστος, δηλαδή! Πολύ θαρεια, μ' άλλα λόγια!... Ξεψυχάει ο φουκαράς!... Πέσ' πώς πέθανε! Θεός σωρέ' τον, άδερφέ μου και ζωή σ' έλόγου μας!...

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας παγώνει:

— Πέθανε ο Γκαούρ;

— "Οχι άκόμα, μά όπου νά ναι θά 'τινάξη τά πεταλάκια του!

— Είναι λοιπόν άρρωστος; Κινδυνεύει;

— Ναι, τό φουκαριάρικο! κάνει μέ συμπόνια ο νάνος. Γι' αυτό μ' έστειλε. Νά πᾶς λείε γρήγορα. Νά του γράψης τή διαθήκη! Θά τά κάνη όλα πάνω σου!

— "Ε, Χουχού, φωνάζει ο Ταρζάν. Ποϋ είναι ή κυρά σου;

Η πυγμαία κυττάζει ξελιγωμένη τό νάνο:

— Καλέ πολύ σέ αποθύμησα, Ποκοπικάκι μου! του λείε.

Ο λευκός γίγαντας τή ρωτάει πιό δυνατά τώρα:

— Ποϋ είναι ή Τζέϊν;

— Μακάρι νάξερα, Άφέντη μου!...

— Ήταν έδω όταν ήρθε ή

λευκή κοπέλλα;

— "Οχι. Μοϋ είπε πώς έλειπε.

Σαστισμένος ο Ταρζάν, δέν πολυπροσέχει τά λόγια της.

— Τρέξε γρήγορα, τή διατάζει. Νά τή θρής και νά τής πής πώς μιιά ξένη θρίσκειται στη σπηλιά μας... Νά 'ρθή άμέσως έδω....

Η Χουχού τό θάζει στα πόδια. Τρέχει χωρίς νά ξέρη ποϋ πηγαίνει...

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας γυρίζει τώρα στο νάνο:

— Θά τρέξω άμέσως στον Γκαούρ... Εϋ μείνε έδω νά προσέχης τή λευκή κοπέλλα. Δέν μοϋ φαίνεται νάναι στα καλά της...

Ο Ποκοπίκο τον προειδοποιεί:

— "Αν είναι τρελλή και δαγκώνει, νά τό ξέρης: Θά τή... δαγκώσω κι' έγώ. Ξηγημένα πράμματα! Μιά σου και μιιά μου! Κορόϊδο δέν πιάνομαι!.. Άμέ!;

Ο Ταρζάν παίρνει από μιιάγωνιά ένα χορτόσχοινο και δένει γρήγορα τά χέρια και τά πόδια της Ράντα. Έκείνη διαμαρτύρεται. Κλαίει και χτυπιέται!

— Γιατί Ταρζάν; Γιατί μέ δένεις; Τί κακό σουκানা;

Ο νάνος τή μαλώνει:

— Σκασιός, Μαμζέλ! Για νά σās δένη, θά πή πώς είσαστε για... δέσιμο!

Κι' ο "Αρχοντας της Ζούγκλας φεύγει τρέχοντας για τό πέτρινο θουνό!... Η τροπική μπόρα δέν θ' άργήση νά ξε-

σπάση!...

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΑΠΑΓΩΓΕΑΣ

‘Η λευκή κοπέλλα παρακα-
λάει τώρα τὸν Ποκοπίκο:

— Λῦσε με, καλὸ μου παλι-
κάρη! Δὲν ξέρω ποιὸς εἶσαι...
“Ὁμῶς λυπήσουμε! Δὲν φταίω
ἐγώ!..

‘Ο νᾶνος ἀπορεῖ :

— Σοβαρά, Μαμζέλ;! Δὲν
ξέρετε ποιὸς εἶμαι;

— “Ὅχι, παλικάρη μου!

— Τότε νὰ σᾶς συστηθῶ!

Καὶ κάνοντας θαθεῖα ὑπό-
κλιση ἀρχίζει:

— Εἶμαι ὁ φοβερός καὶ τρο-
μερὸς Ποκοπίκο! Κυνηγὸς ἀ-
γρίων κονίκλων, γόης φιδιῶν
καὶ κοριτσιῶν, προστάτης κου-
τῶν καὶ ἀδυνάτων, ἀντρακλας
δυσθεόρατος καὶ διπλωματοῦ-
χος Σφάχτης τῆς Σχολῆς Κα-
λῶν Τεχνῶν!

Κι’ ἀμέσως τραβῶντας με-
γαλόπρεπα τὴ σκουριασμένη
χατζάρα του, γοάπ, κόβει τὸ
χορτόσχοινο πού δένει τὰ πό-
δια της. Καὶ τὴ βοηθάει νὰ
σηκωθῇ.

‘Εκείνη τὸν ἱκετεύει:

— Λῦσε μου καὶ τὰ χέρια
γιὰ νὰ φύγω!...

‘Ο Ποκοπίκο παραξενεύεται:

— Γιατί; Μὲ τά... τέσσερα
περπατᾶς ἐσύ;

Κι’ ἀμέσως τὴ διατάζει:

— Προχώρησε! Σὲ ἀπαγά-
γω οἰκαιοθελῶς!

‘Η Ράντα ξεκινάει καὶ προ-
χωρεῖ. ‘Ο νᾶνος τὴν ἀκολου-
θεῖ, φωνάζοντας στοὺς κρυμ-

μένους πού ἄφησε στὸ θά-
μνο :

— ‘Ελᾶτε θρέεεεε!... ‘Ο λε-
γάμενος ξεκουμπίστηκε!

.. Σὲ λίγο ὁ Γκαοὺρ καὶ ἡ
Τζέϊν φθάνουν τρέχοντας στὴ
σπηλιά. Μὰ τὴ βρίσκουν ἔρη-
μη. Κανέναν δὲν εἶν’ ἐκεῖ.

‘Ο Ποκοπίκο κι’ ἡ λευκὴ κό-
ρη, παίρνοντας ἀντίθετη κα-
τεύθυνση, ἔχουν στὸ μεταξὺ ξε-
μακρύνει κι’ ἐξαφανιστῇ...

— Περιέργο! μурμουρίζει
ἡ Τζέϊν. Μὰ ὅλοι μαζί χάθη-
καν;

‘Απ’ τὸν βαρὺ μολυβένιο οὐ-
ρανὸ χοντρὲς ψιχάλες ἀρχί-
ζουν νὰ πέφτουνε... ‘Ο Γκαοὺρ
ἀφορμὴ ζητάει νὰ μὴν ἀνα-
κατωθῇ σὲ μιὰ τέτοια ὑπόθεσι.

— ‘Η μπόρα ξεσπάει! μур-
μουρίζει. Πρέπει νὰ φύγω,...

‘Εκείνη τὸν καθησυχάζει :

— Δὲν πειράζει... Θὰ κρυ-
φτοῦμε μέσα στὴ σπηλιά!

— “Ὅχι! Θὰ φύγω, τῆς ξα-
ναλέει ὁ μελαψὸς γίγαντας. ‘Η
Ταταμποὺ εἶναι μονάχη της
στὴν κορφή. Φοβᾶται τοὺς κε-
ραυνούς.

Καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια τρέ-
χοντας.

‘Η Τζέϊν τὸν κυττάζει ν’ ἀ-
πομακρύνεται καὶ μурμουρί-
ζει :

— “Εννοια σου, Γκαοὺρ! “Ο
πῶς καὶ νᾶρθουν τὰ πράγμα-
τα, τὸ σχέδιό μου, θὰ πετύ-
χη!..

‘Αμέσως, σφίγγει τὶς γρο-
θιές της καὶ χτυπιέται μὲ δύ-
ναμι καὶ λύσσα στὸ πρόσωπο.
Τὸ μελανιάζει σὲ πολλὰ ση-

μεία! "Υστερα αρχίζει νά γραντζουνιέται στο κορμί με τὰ ἴδια της τὰ νύχια!... Τέλος θγάζει τὸ πιστόλι της..

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΜΕΤΑΝΟΙΩΝΕΙ

"Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ὅπως εἶδαμε, ἔχει ξεκινήσει καὶ τρέχει πρὸς τὸ περήφανο θουνὸ τοῦ Γκαούρ. Πού τὸν νομίζει θαραειὰ ἄρρωστο.

Δὲν ἔχει ξεπεράσει ὅμως τὸ μισὸ δρόμο, ὅταν μιὰ κακιὰ σκέψι περνάει ἀπὸ τὸ μυαλό του:

— Δὲν ἔκανα καθόλου καλὰ ν' ἀφήσω τὴ λευκὴ κοπέλλα μονάχη στὴ σπηλιά μου!... "Η Τζέιν εἶναι πολὺ κακιὰ, σκληρὰ κι' ἐκδικητικὴ! "Αν γυρίση, πρὶν ἀπὸ μένα, θά τῆς κάνη μεγάλο κακό! "Ἴσως καὶ νὰ τὴ σκοτώσω!... "Ο Ποκοπίκο δὲν θὰ μπορέσει νὰ τὴν ἐμποδίση...

Αὐτὰ συλλογιέται. Καὶ γυρίζοντας, μπρὸς-πίσω, τρέχει στὴ σπηλιά του γιὰ νὰ τὴ λευθερώση. Γιὰ νὰ τὴ στείλῃ νὰ ξαναβρῇ τοὺς δικούς της.

"Ομως στὴ σπηλιά, ἀντὶ νὰ βρῇ τὴν ἄγνωστη κοπέλλα, βρίσκει τὴ Τζέιν σὲ κακὰ χάλια! Τὸ πρόσωπό της εἶναι μελανιασμένο καὶ τὸ σῶμα της γεμάτο ματωμένες γρατζουνιές!...

— Τί ἔπαθες; τὴ ρωτᾷ.

"Η συντρόφισσά του ξεσπάει σὲ λυγμούς:

— Εἶχα θγεῖ νὰ μαζέψω καρπούς, τοῦ ἀποκρίνεται, "Ομως,

σὰν γύρισα, βρῆκα ἐδῶ μιὰ ἄγνωστη λευκὴ κοπέλλα. Τριγύριζε ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά μας! "Ἦταν πολὺ ὁμορφὴ καὶ πολὺ καλὴ!... Τῆς ἔδωσα νὰ φάῃ, ὅταν ξαφνικὰ βλέπω νὰ φτάνῃ ὁ Γκαούρ! Αὐτὸς ὁ ἀπαίσιος ἀγριάνθρωπος! Θέλει νὰ τὴν πάρῃ γιὰ νὰ τὴν κάνῃ σκλάβά του! "Εγὼ μπαίνω στὴ μέση γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσω! Μὰ ἐκεῖνος μὲ χτυπάει στὸ πρόσωπο! Μοῦ σχίζει μὲ τὰ νύχια του τὸ κορμί! Τέλος, μὲ σωριάζει κάτω κι' ἀρπάζοντας στὴν ἀγκαλιά του τὴ λευκὴ, φεύγει.... "Εγὼ θγάζω τὸ πιστόλι μου καὶ ἀδειάζω πίσω του ὅλες τὶς σφαῖρες... Μὰ καμμιὰ δὲν τὸν θρίσκει... "Ετσι καταφέρνει νὰ ἐξαφανιστῇ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ταρζάν γίνεταί κατακόκκινο. Καὶ τρίζοντας τὰ δόντια, μουγγρίζει ἄγρια:

— Σκῦλε Γκαούρ!.. "Ακριθὰ θὰ μοῦ τὸ πληρώσης!

Κι' ἀμέσως συλλογιέται:

— Γι' αὐτὸ ἔστειλε τὸν Ποκοπίκο νὰ μὲ ξεγελάσῃ πὼς εἶναι ἄρρωστος! Γιὰ νὰ μὲ κάνῃ νὰ φύγω ἀπ' τὴ σπηλιά. Καὶ νὰ βρῇ τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὴν ἀρπάξῃ!...

Τὰ σατανικὰ μάτια τῆς Τζέιν, λάμπουν παράξενα καθὼς τὸν προτρέπει τώρα:

— Στιγμὴ μὴ χάσομερᾶς, Ταρζάν!... Τρέξε νὰ βρῆς τὸν κακοῦργο! Νὰ χτυπηθῇς μαζί του!... "Αλλοιῶς νὰ μὴ σὲ ξαναδοῦν τὰ μάτια μου!... Μὴ ξεχνᾷς πὼς ὁ Γκαούρ χτύπησε

γαντας προχωρούσε για τη σπηλιά του όταν άκουσε τούς πυροβολισμούς. Και γυρίζοντας, μπρός-πίσω, έρχεται να δη τί συμβαίνει!...

Οί δυο λευκοί κι' ό μαύρος είχαν άδειάσει τά όπλα τους για να σκοτώσουν τόν νάνο. Για να τά ξαναγεμίσουν όμως τώρα τούς χρειάζονται μερικά δευτερόλεπτα. Μά στο διάστημα αυτό ό Γκαούρ, τρέχοντας σά σίφουνas, έχει φθάσει κοντά.

Ό όρμη του γιγαντόσωμου "Ελληνά τούς τρομάζει άφάνταστα!... Και τó θάζουν κι' οί τρείς τους στά πόδια για να γλυτώσουνε τó θάνατο που νομίζουνε πώς τούς περιμένει!

— Σώστε με, του φωνάζει ή νέα. Θά με σκοτώσουνε!

Ό Γκαούρ τήν άρπάζει άμέσως στά χέρια του και προχωρεί να φύγει...

Όμως οί κακούργοι που έχουνε κρυφτή πίσω από κοντινούς θάμνους, ξαναγεμίζουν τά όπλα τους και πυροβολούν...

Ό μελαφός γίγαντας υποχωρώντας από τόν ένα κορμό δέντρου στόν άλλον, υποχωρεί συνεχώς άποφεύγοντας και τίς φονικές σφαίρες τους.

Ή Ράντα, άπ' τήν πρώτη στιγμή, νοιώθει συμπάθεια για τόν Γκαούρ. Και του λέει γρήγορα:

— Οί δυο λευκοί κακούργοι είνai άδέλφια μου! Μ' έστειλαν στή σπηλιά του Ταρζάν για να τόν ξελογιάσω!

Για να μάθω που βρίσκεται ή τρύπα της γής με τó Γυάλινο Χταπόδι!...

Ή βροχή έχει πολύ δυναμώσει τώρα!... Οί σφαίρες τών λευκών σφυρίζουν δαιμονισμένα πλάι τους!

Ό Γκαούρ υποχωρεί συνεχώς, αλλά με μεγάλη προσοχή και προφύλαξη. Ό Στήθ ό Μπίλλυ κι' ό μαύρος Μπούρ τόν παρακολουθούν...

Ό γιγαντόσωμος "Ελληνas με τή λευκή κόρη, φθάνουν τώρα σ' ένα ξέφωτο. Πίσω του δέν υπάρχουν πιά δέντρα για να καλύψουν τήν υποχώρησί τους.

— Κρεμάσου από τó λαιμό μου, λέει στή Ράντα. Και κρατήσου γερά!...

Ή νέα κάνει όπως της λέει. Κι' ό Γκαούρ άρπάζεται άμέσως από ένα χορτόσχοινο που κρέμεται από κάποιο δέντρο κι' αρχίζει να σκαρφαλώνει!... Πιστεύει πώς θά προφθάση να κρυφτή στά κλαδιά του και να τόν χάσουν.

Ή Ράντα κρέμεται πίσω από τή ράχι του...

Οί κακούργοι όμως που βλέπουν τόν Γκαούρ στόν άέρα, ξεθαρρεύουν. Βγαίνουν στό ξέφωτο και τόν πυροβολούν.

"Ενα σπαραχτικό θογγητό άκούγεται:

— "Ωωωωωχχχχ!...

Ή νεροπότη έχει ξεσπάσει τώρα σε όλο τó τρομακτικό μεγαλείο της. Άτέλειωτοι καταρράχτες νερού ξεχύνονται

ἀπὸ τὸν οὐρανὸ!...

Η ΧΟΥΧΟΥ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ !

Ἄλλὰ ἄς διακόψουμε γιὰ λίγο ἐδῶ, γιατί ξεχάσαμε τὸν Ποκοπικό.

Τὸν εἶχαμε δῆ, μὲ τοὺς πρῶτους πυροβολισμοὺς νὰ τὸ βάζῃ στὰ πόδια, φωνάζοντας:

— Βοήθεια καὶ μὲ φάγανε μπαμπέσικαασα!...

Μὰ ποὺ νὰ κρυφτῇ ὁ ἄμοιρος; Δυὸ κακὰ τὸν κυνηγᾶνε: Οἱ σφαῖρες κι' ἡ θροχή!

Στὸ μεταξὺ ὅμως ἀκούει τὴν τρομακτικὴ κραυγὴ τοῦ

Γκαοῦρ. Καὶ ἡσυχάζει κάπως.

— Τώρα δὲν χρειάζομαι, μурμουρίζει. Ἄς τοὺς καθάρῃσι πρῶτα ὁ καπετὰν μαντράχαλος! Ὑστερὶς περνᾶω μιά θόλτα καὶ τοὺς... σφάζω!

Νὰ ὅμως ποὺ ξαφνικὰ μιὰ μελιστάλακτη φωνούλα φθάνει στ' αὐτιά του:

— Κού κού!... Ποκοπικάκι μου, ἔλα ἐδῶ!... Κού κου!

Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς Χουχοῦς.

Ὁ νᾶνος σταματᾷ καὶ ψάχνει παραξενεμένος γύρω του.

Ἡ πυγμαία δὲν φαίνεται πουθενά.

Ἡ Χουχοῦ βγάζει ξαφνικὰ τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς γῆς.

— Ἐλα μέσε χρυσό μεν τοῦ λέει. Ἐξω θὰ βραχίης.

Μὰ ἡ φωνούλα της ξανακούγεται :

— Ἐδῶ εἶμαι καλὲ!... Δὲν μὲ γλέπεις; Κού... κού!...

Ὁ Ποκοπικό ξαναψάχνει μάταια πάλι!

Κι' ἀρχίζει νὰ φοβᾶται τώρα. Ἐνα κρύο ρίγος νοιώθει στὸ κορμί του.

— Θέλεις νὰ μπρουκολάκιασε, ἀδερφέ μου, μουρμουρίζει τρέμοντας.

Προσπαθεῖ ὅμως νὰ κάνη κουράγιο καὶ φωνάζει:

— Ποὺ εἶσαι, μωρὴ μαμζέλ; Τὴν ἴδια στιγμή, κάπου μπροστά του, ἕνας μικρὸς θάμνος ἀναταράζεται.

Ὁ νᾶνος κυττάζει μὲ φρίκη: Στὴν ἀρχὴ βλέπει δυὸ μαῦρα παχουλά μπράτσα νὰ βγαίνουν. Ὑστερα, τὸ τσουλουφωτὸ κεφάλι τῆς Χουχούς...

Ἦταν χωμένη ὁλόκληρη σὲ μιὰ τρύπα τῆς γῆς, ποὺ τὸ ἀνοιγμά της ἔκλεινε ὁ μικρὸς θάμνος!

— Καλὲ ἔλα, χρυσό μου ! τοῦ ξαναφωνάζει. Θὰ βραχῆς ἔξω καὶ θὰ μοῦ...σκεθρῶσης! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ποκοπικό ξεφωνίζει τώρα χαρούμενος:

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου! Νὰ τὸ ἀντιαεροπορικὸ καταφύγιο ποὺ ζητοῦσα!...

Καὶ τρέχοντας, φθάνει κοντὰ καὶ κάνει νὰ χωθῇ στὴν τρύπα...

Μὰ ἡ Χουχού εἶναι χοντρή. Δὲν μένει χώρος νὰ περάσῃ κι' ἐκεῖνος...

— Ἐβγα, μαμζέλ Μωρή,

τῆς φωνάζει. Ἐβγα νὰ μπῶ ἐγὼ πρῶτα... Ὑστερις τρυπώνεις κι' ἐλόγου σου!...

Ἔτσι καὶ γίνεται.

Ἡ πυγμαία βγαίνει γιὰ λίγες στιγμὲς κι' ὁ νᾶνος χώνεται στὴν τρύπα. Ὑστερα τρυπώνει κι' ἡ πυγμαία γκρινιαζοντας :

— Γιὰ χατῆρι σου γίνηκα μούσκεμμα!...

— Σιγὰ νὰ μὴν... ξεθάψης τῆς κάνει ὁ Ποκοπικό!...

Ὑστερα τὴ ρωτᾶει περίεργος:

— Καλὰ, καὶ πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

Τοῦ ἀποκρίνεται στίθοντας τὸ βρεμμένο τσουλουφί της:

— Καλὲ μὲ εἶχε στείλει ὁ Ἀφέντης Ταρζάν νὰ θρῶ τὴν Κυρά μου!... Καὶ μ' ἔπιασε ἡ θροχὴ καθ' ὁδός. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

— Τὸ λοιπόν;

— Ὑστερις ψάχνω ἐδῶ, ψάχνω ἐκεῖ, ψάχνω παραπέρα! Καὶ γιὰ νὰ μὴ στὰ πολυλογάω, βρίσκω αὐτὴ τὴν τρύπα καὶ χώνομαι ἐντός!...

Καὶ συνεχίζει σοβαρὰ - σοβαρὰ:

— Ἀλλὰ ἤμουν μοναχὴ ἐδῶ, Ποκοπικάκι μου, τὸ ὅποιον μὴδὲν παραξήγησις...

— Δηλαδή; Τί ἐννοᾷς;

— Ἐννοῶ πῶς ἂν μᾶς δῇ κανέναν τώρα καὶ τοὺς δυὸ μαζὶ ἐνθάδε...

— Τί;

— Θὰ νομίση πῶς μ' ἔχεις ταράξει στοὺς... ἀσπασμούς!

Καὶ συμπληρώνει ἀναστενάζοντας:

— Καί νάτανε ἀλήθεια τοῦ-
λάχιστον!...

Ὁ Ποκοπικό δὲν τῆς ἀπο-
κρίνεται. Αὐτὴ τῇ στιγμῇ κά-
τι σκαλίζει στὸ βάθος τῆς μι-
σοσκότεινης τρύπας...

Καί νά: Ξαφνικά θγάζει
τρομαγμένα ξεφωνητά:

— Βοήθει!... “Ενα χτα-
πόδι!... “Ενα χταπόδι... κρα-
σάτοooo!...

Ἡ Χουχοῦ πετάγεται τρο-
μαγμένη ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς
γῆς: σὰν φελλὸς ἀπὸ μπου-
κάλι σαμπάνιας!...

— “Ενα χταπόδι! “Ενα χτα-
πόδι κρασάτο! ξεφωνίζει κι’
αὐτὴ χωρὶς νὰ ἔχη δὴ τίπο-
τα!...

— Στάσου, μωρὴ Μαμζέλ!
τῆς φωνάζει ἀπὸ μέσα ὁ νά-
νος. Τὸ χταπόδι εἶναι γυάλι-
νο!... Οὔτε κρασάτο γίνεται,
οὔτε τουρσί!...

ΣΤΗ ΡΑΧΙ ΤΟΥ ΡΙΝΩΚΕΡΟΥ!

Εἶχαμε δὴ τὸν Ταρζάν νὰ
ξεκινᾷ ἀπ’ τῇ σπηλιά του
μέσα στὴν μπόρα καὶ τὴν κο-
σμοχαλασιά! Νὰ παίρνη τρέ-
χοντας γιὰ δευτέρη φορὰ τὸ
μονοπάτι γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ
θεόρατο πέτρινο βουνό ποῦ
στὴν κορφή του θρίσκεται ἡ
σπηλιά τοῦ Γκαούρ.

Ἡ σατανικὴ Τζέιν μὲ τὰ
τόσα καὶ τόσα ψέματα ποῦ
τοῦ ἀράδιασε, τὸν εἶχε κάνει
νὰ λαχταράῃ νὰ χτυπηθῇ μὲ
τὸν μελαψὸ γίγαντα καὶ νὰ
τὸν σπαράξῃ μὲ τὰ νύχια καὶ
τὰ δόντια του. Κι’ ὁ “Αρχον-
τας τῆς Ζούγκλας προχωρεῖ
τρίζοντας μὲ λύσσα τὰ δόν-
τια του κι’ ἀνυπομονῶντας νὰ

συναντηθῇ μὴ ὥρ’ ἀρχήτερα
μὲ τὸν ἄσπονδο καὶ φοβερό
ἐχθρό του!...

Ξαφνικά: γρήγορο ποδο-
βολητὸ ἀνθρώπου φθάνει στ’
αὐτιά του!

Εἶναι ἕνας μαῦρος ἰθαγε-
νῆς ποῦ τρέχει ἀλαφιασμένος
σὰ νὰ τὸν κυνηγᾷ κάποιος
τρομερὸ θηρίο.

Μὲ δυὸ-τρία γρήγορα πη-
δήματα, ὁ Ταρζάν, τὸν φθά-
νει καὶ τὸν σταματάει:

— Τί σοῦ συμβαίνει; Γιατί
τρέχεις ἔτσι; τὸν ρωτᾷ.

Ὁ τρομοκρατημένος ἰθαγε-
νῆς δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. Μό-
νο σπαρταράει ἀφάνταστα δυ-
ιατὰ γιὰ νὰ τοῦ ξεφύγῃ καὶ
νὰ συνεχίσῃ τὸ ἀλαφιασμένο
φευγιδί του.

— Λέγε λοιπόν! Ποιὸς σέ
κυνηγᾷ; τὸν ξαναρωτᾷ,
πὶὸ δυνατὰ τώρα ὁ Ταρζάν.

— Τὸ θηρίο μὲ τὸ κέρατο
στὴ μύτη! ξεφωνίζει μὲ δέος
ὁ μαῦρος. Καὶ ξεφεύγοντας,
μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, ἀπ’ τὰ
χέρια τοῦ λευκοῦ γίγαντα, τὸ
ξαναθάβει στὰ πόδια...

Ὁ Ταρζάν καταλαβαίνει
πὼς ὁ ἰθαγενὴς ἔχει συναντη-
θῇ στὸ δρόμο του μ’ ἕναν ρι-
νώκερο. Μονάχα αὐτὰ τὰ θε-
ριά ἔχουνε τὸ κέρατο στὴ μύ-
τη τους.

Καὶ ξέρει καλὰ, ὁ “Αρχον-
τας τῆς Ζούγκλας, πόσο ἐπι-
κίνδυνοι εἶναι οἱ ρινώκεροι.
Προπαντὸς ὅταν ἔχη ξεσπά-
σει τροπικὴ μπόρα καὶ νερο-
ποντή.

Οἱ ἀστραπὲς κι’ οἱ κεραυ-

νοί τους έξαγριώνουν αφάνταστα! Και τὸ νερὸ τοὺς κάνει νὰ μανιάζουν ἀκόμα περισσότερο!...

Καὶ νά: Πάνω σ' αὐτοὺς τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ ἑνὸς ἄγριος θρυχηθὸς ἀντηχεῖ.

Ὁ Ταγ'ὰν γυρίζει ἀνήσυχος τὸ κεφάλι του κι' ἀντικρύνει αὐτὸ πού εἶχε κάνει σὰν τρελλὸ τὸν δυστυχισμένο μαῦρο ἀἰθαγενή:

Εἶναι ἕνας, γιγαντιαῖον διαστάσεων, ρινώκερος πού μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι καὶ προτεταμένο τὸ ἀπαίσιο σουθλερὸ κέρατο, τρέχει μὲ κατεύθυνσι: ἴσια κατὰ πάνω του.

Λίγες στιγμὲς ἀκόμα καὶ θὰ τὸν τινάξη ψηλὰ μὲ σχισμένη τὴν κοιλιά καὶ θγαλμένα ἔξω τὰ σωθικά του!

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μόλις προφταίνει νὰ πηδήσῃ καὶ νὰ κρεμαστῇ μὲ τὰ δύο του χέρια ἀπὸ ἕνα χαμηλὸ κλαδί πού θρίσκεται ἀπὸ πάνω του...

Καὶ τῇ στιγμῇ πού ὁ μανιασμένος ρινώκερος περνάει ἀπὸ κάτω, ἀφήνεται ἀπὸ τὸ κλαδί.

"Εἶσι πέφτει καθάλλα πάνω στὴ ράχι τοῦ θηριοῦ κι' ἀρπάζεται γερά, μὲ τίς δύο του παλάμες, ἀπὸ τὸ μεγάλο σουθλερὸ κέρατο τῆς μύτης του.

Τὸ τεράστιο ζῶο πού νοιώθει τὸ θάρος τοῦ ἀνθρώπου στὴ ράχι του, τινάζεται ἀπότομα καὶ κλωτσάει τὸν ἄερα μὲ τὰ πσιινὰ του ποδάρια γιὰ

νὰ καταφέρῃ νὰ τὸν τινάξη ἀπὸ πάνω του!...

"Ὅμως ὁ Ταρζάν ἔχει κολλήσει γερά στὸ κορμί του! Μὲ σφιγμένα τὰ πόδια του στὰ πλευρὰ τοῦ θηριοῦ ἔχει γίνει ἕνα μ' αὐτό. "Υστερὰ μόνο ἀν τοῦ κόβαν τὰ χέρια θὰ μπορούσαν νὰ τοῦ τὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ τὸ χοντρὸ κέρατο πού κρατιέται.

"Εἶσι, τὸ θηριό, μὴ ἔχοντας τίποτ' ἄλλο νὰ κάνῃ, ἀρχίζει νὰ τρέχῃ δαιμονισμένα σὰ νὰ ζητᾷ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸν τρομερὸ ἀντίπαλο πού κουβαλάει πάνω στὴ ράχι του.

Ὁ λευκὸς γίγαντας τραβάει τώρα τὸ μαχαίρι μὲ τὸ δεξί του χέρι. Καὶ τὸ καρφώνει στὴ θάσι τῆς ραχοκοκκαλιᾶς τοῦ θηριοῦ. "Εκεῖ πού τελειώνει τὸ κεφάλι κι' ἀρχίζει ὁ λαιμὸς του.

Κι' ὁ ρινώκερος κουτρουβαλάει ἀμέσως κάτω νεκρὸς, παρασύροντας στὴν πτώσι καὶ τὸν τρομερὸ τοῦ δήμιου!...

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τραυματίζεται ἐλαφρά, μὰ δὲν παθαίνει τίποτα.

Καὶ συνεχίζει τὴν πορείαν του πρὸς τὸ θουνὸ τοῦ μισητοῦ Γκαούρ...

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΤΩΣΙ !

"Ἀς ξαναγυρίσουμε ὅμως πάλι κοντὰ στὸν ἀτρόμητο μελαψὸ "Ἑλληνα γίγαντα...

Τὸν εἶχαμε δῆ νὰ σκαρφάωνῃ σθέλτος στὸ χορτόσχοινο, μὲ τὴ λευκὴ κοπέλλα κρεμασμένη στὴ ράχι του!...

‘Ο Μπίλλυ κι’ ὁ Στήβ θγαί
νουν ξεθαρρεμένοι στο ξέφωτο
καί πυροβολοῦν τὸν Γκαούρ.

“Ενα σπαρακτικό γογγυτό
ἀκούγεται ἀπὸ ψηλά:

— “Ωωωωxxxxx!... ”

Μιά σφαῖρα, ἀλλοίμονο, ἔ-
χει χτυπήσει τὴν ἄμοιρη Ράν-
τα. Καί ἀπὸ τὸ ὕψος ποῦ θρί-
σκεται, παρατάει τὸ λαιμὸ
τοῦ προσάτη της καί γκρε-
μοτσακίζεται κάτω θαρειά.
Μένει ἀκίνητη, σὰν ἄψυχο
κουφάρι!... ”

Τὰ ἀπαίσια ἀδελφία της
τὰ χάνουν! Δὲν ἤθελαν νὰ
χτυπήσουν αὐτήν... “Ὁμως, οἱ
σφαῖρες τὶς περισσότερες φο-
ρὲς δὲν πηγαίνουν ἐκεῖ ποῦ
τὶς στέλνει κανεὶς!

“Ετσι, μαζί με τὸν γιγαν-
τόσωμο ἀράπη, σκύβουν τώ-
ρα πάνω στο κατατσακισμένο
κι’ ἀκίνητο κορμὶ τῆς ἄμοι-
ρης κοπέλλας. “Ἐχουν σαστί-
σει μπροστὰ στο θανατικό ποῦ
ἄθελά τους ἔχουν κάνει... ”

— “Ἐσὺ τὴ χτύπησες, σκύ-
λε! Λέει ὁ Μπίλλυ στο Στήβ.

— Γιατί ἐγὼ κι’ ὄχι ἐσύ, ἦ

ὁ Μπούρ; τοῦ κάνει ὁ Στήβ.

Καί τὰ δυὸ ἀδελφία με τὸν
ἀράπη, ἀπὸ λόγο σὲ λόγο, εἶ-
ναι ἔτοιμοι νὰ πιαστοῦν στὰ
χέρια!... ”

“Ὁμως, ὁ γιγαντόσωμος
“Ἐλληνας ἀπὸ ψηλὰ παρακο-
λουθεῖ τὸν καυγὰ τους κι’ ἐκ-
μεταλλεύεται τὴν εὐκαιρία
ποῦ τοῦ δίνεται:

Καί νά: Γλυστράει ξαφνικά
καί γρήγορα ἀπὸ τὸ χορτό-
σχοινο. Καί σὰν κεραυνὸς πέ-
φτει πάνω στοὺς δυὸ κακούρ-
γους!... ”

“Ἡ στιγμή εἶναι ἀφάνταστα
τραγικὴ!... ”

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τ έ λ ο ς

(ΠΡΟΣΟΧΗ : Τὸ ἐπόμενο
τεῦχος ἀριθμ. 30, με τὸν
τίτλο: «**Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑ-
ΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ**» ἀπο-
τελεῖ τὸ δεύτερον αὐτοτε-
λὲς μέρος τῆς ἰδίας κατα-
πληκτικῆς καί συναρπαστι-
κῆς περιπετείας).

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«**Γ Κ Α Ο Υ Ρ — Τ Α Ρ Ζ Α Ν**»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΎΔΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκδοτ. Οἶκος «**Α Γ Κ Υ Ρ Α**» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι
Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν’ ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

Α 910000 29

TIME APR. 2

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ
Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Διαβάστε όλες και όλοι την 30η και πιά συναρπαστική και πρωτότυπη περιπέτεια του θρυλικού

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Γραμμένη από τον ΝΙΚΟ ΡΟΥΤΣΟ

Γυρισμός στη μακρινή πατρίδα !

Ένας σκοτωμένος πάνθηρας !

Ό δαίμονας της καταιγίδας !

Ό ξουρλομανδύας του Νταμπούχ.

Ό Ταρζάν δίνει στον Γκαούρ το αίμα του !

Ό κακούργος Ναζράτ υποχωρεί !

Ό Γοριλλάνθρωπος τιμωρεί σκληρά !

Μιά τρομερή γροθιά του Ταρζάν στο κεφάλι του Γκαούρ !

Τό άτίμητο «Διαμαντένιο Χταπόδι !

Η Ταταμπού θέλει να σκοτωθή !

Σωτηρία από βέβαιο θάνατο !

Μιά θανατερή πέτρα σφυρίζει στον άέρα !

**Θά χάση όποιος δέν προφθάση να προμηθευθή
και να διαβάση τη**

ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Συναγερμός την έρχόμενη ΠΕΜΠΤΗ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφέυς ό ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ" ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694